42. ÉVFOLYAM, 27. SZÁM
Ára: 3,80 Ft
1986. JÚLIUS 2.

A PUSZTA, NYÁRON

REVUNK A 8–9. OLDALON

mondjuk a magunkét

– Alkalmazottaink között sok az átutazó, az irodaházat átalakítottuk tranzitszállónak.

Hétfőn hepiend

Nem nagy szenzáció, de azért figyelmet érdemel: hétfőnként a Halálos tavasz hepiendes változatát vetítik az Új Tükör moziban. A hét további részében a közismert boldogtalan vég látható, vagyis a film főhőse szerelmi meghasonlottsága következtében főbe lövi magát. Hétfőn azonban, még mielőtt revolvere hideg csövét a halántékához emelné, kopogtatnak sivár hotelszobája ajtaján. Lóhalálában menyasszonyához hívják. Megtudja, hogy az ara kisbabát vár tőle, amiért már érdemes élnie.

Ettől a Halálos tavasz, baljós címét meghazudtolva, boldogsággal és élettel telik meg. A nézők pedig orrlógatás helyett derűs képpel özönlenek ki a filmszínházból a város forgatagába.

Mindezek után joggal merülhet fel a kérdés: ha a hepiendes változat ennyire számottevően javítja az emberek közérzetét valamint a városképet, vajon miért ne lehetne valamivel gyakrabban műsorra tűzni. Egyetlen fillérjébe sem kerülne a kultúrkormányzatnak...

Nono, szólal meg bennem a józanság, csak ne rohanjunk fejjel a boldogságnak! A mi közönségünk még nem eléggé felkészült az ilyen jótékony meglepetésekre. Könnyen megrészegülhet tőle. Egyik napról a másikra rózsaszínben látja a világot. Jobb az ilyesmit fokozatosan adagolni. Maradjunk egyelőre a hétfőnél, viszont ezen a napon vetítsük előre óvatosan a hepiendes változat elterjedésének káprázatos lehetőségeit.

Mire gondolok? Például arra, ohgy hétfőnként a közhivatalokban az ügyintézők – ha másképp nem megy, gmkban – felvillanthatnák előttünk folyamatban lévő ügyünk hepiendes változatát, függetlenül attól, hogy a kedvezőtlen határozat már ott lapul az íróasztalfiókjukban. Az üzletekből kifelé jövet a becsomagolt és kifizetett árut minden reklamáció nélkül kicserélnék egy szebbre és jobbra. – Hogy ne kelljen önnek ezért holnap külön befáradnia – tennék hozzá finom mosollyal. A villamoson csinos fiatal hölgyek átadnák a helyüket a magamkorabeli uraknak, mi pedig az ölünkre vennénk őket. Az árulkodó parfümillatért pedig csak kedden kapnánk otthon a pofont. Az iskolákban a tantestületek tagjai hétfőn egyetlen nebulót sem feleltetnének és az elégtelent is csak másnap írnák be. A gyógyintézetekben a hálapénz tíz százalékát e napon tapintatosan visszacsúsztatnák a paciensek zsebébe. A vendéglőkben a pincér közölné, hogy a számlánkat humanitárius meggondolásból a Köjál és a Magyar Vöröskereszt egyenlíti ki.

Tudom, persze, kell egy kis idő, amíg az illetékeseket e nemes elképzeléseimnek megnyerem. Addig is, hétfőnként marad a Halálos tavasz. De mi lesz ha leveszik a műsorról?

Sas György

Beidegzés

Megkérdezték a BKV illetékesét: miért fűtik a meleg nyárban is a trolibuszokat. Állítólag így érzik ezt a budapestiek, de még a vidékről érkezők, sőt a külföldi turisták is, mármint azok, akik a tömegközlekedésnek eme ágát választják. Nem vitás, az ember olykor egy kis melegségre vágyik, ám ilyenkor, rekkenőtájban az utazásnak ez a módja igen kellemetlen. Egyesek, ha igaz, megpróbálták fölcserélni a trolibuszt a Gellért fürdő hullám-medencéjével, de csalódniuk kellett; egyrészt oda nem érvényes a kombinált bérlet, másrészt ott is nagy a zsúfoltság, harmadrészt pedig, valami tartós üzemzavar folytán a medence már évtizedek óta egyhelyben vesztegel a hegy tövében, márpedig az utazás célja eredetileg a helyváltoztatás volna.

Nos, miután a probléma ily módon sem hagyja magát megkerülni, nagy érdeklődéssel olvastam a szakember válaszát, amely tömören így fogalmazható: direkte nem fűtik nyáron a trolibuszokat. Előfordulhat apró technikai hiba, ám az sem kizárt, hogy mi, utasok a beáramló levegőt már eleve melegnek érezzük, hiszen megszoktuk, hogy az ablakok alatti lemezszekrényből mindig meleg jön. Télen ugyanis a motor termelte hőt jótékony célból a kocsi belseje felé tereli a közlekedési vállalat. Úgyhogy ez a nyári hőérzet nem más, mint beidegzés.

Hát igen. Ravasz dolog és kellemetlen is olykor ez a beidegzés. Az ember csak rápillant a pulton a mérlegre, és máris azt hiszi, becsapták. Pedig ennek semmi alapja. Hacsak az nem, hogy megszokta. Vagy megvesz egy mérsékelten ülésálló ülőgarnitúrát, és nem meri rendeltetésszerűen használni. Fél, hogy maga alá temeti. Ő a bútort. Vagy fordítva. Tehát csak nézi. Sőt! Műanyagfóliával akkurátusan le is takarja. Vásárolt ugyanis a tizediken egy közepes árfekvésűnél jóval drágábbnak beidegzett lakást is, s arról meg állandóan azt képzeli, hogy beázik. Pedig csak esőben. És eszi magát, mérgelődik, hibajegyzéket készít, óraszám. Ahelyett, hogy fölpattanna valamelyik nyári trolibuszra, menne úszni egyet a Gellértbe.

Hogy oda egyetlen trolivonal sem visz? Nem baj. Így is utazott egy jót. Hacsak a beidegzés nem zavarta.

Münz András

– Nincs jobb dolga, mint a legnagyobb dologidőben megkérdezni, hogy megy a munka?

BRENNER GYÖRGY:

Ma és most...

– Meddig nosztalgiáztok még, meddig hordjam nektek hazulról a kútvizet?

BORVIDÉK

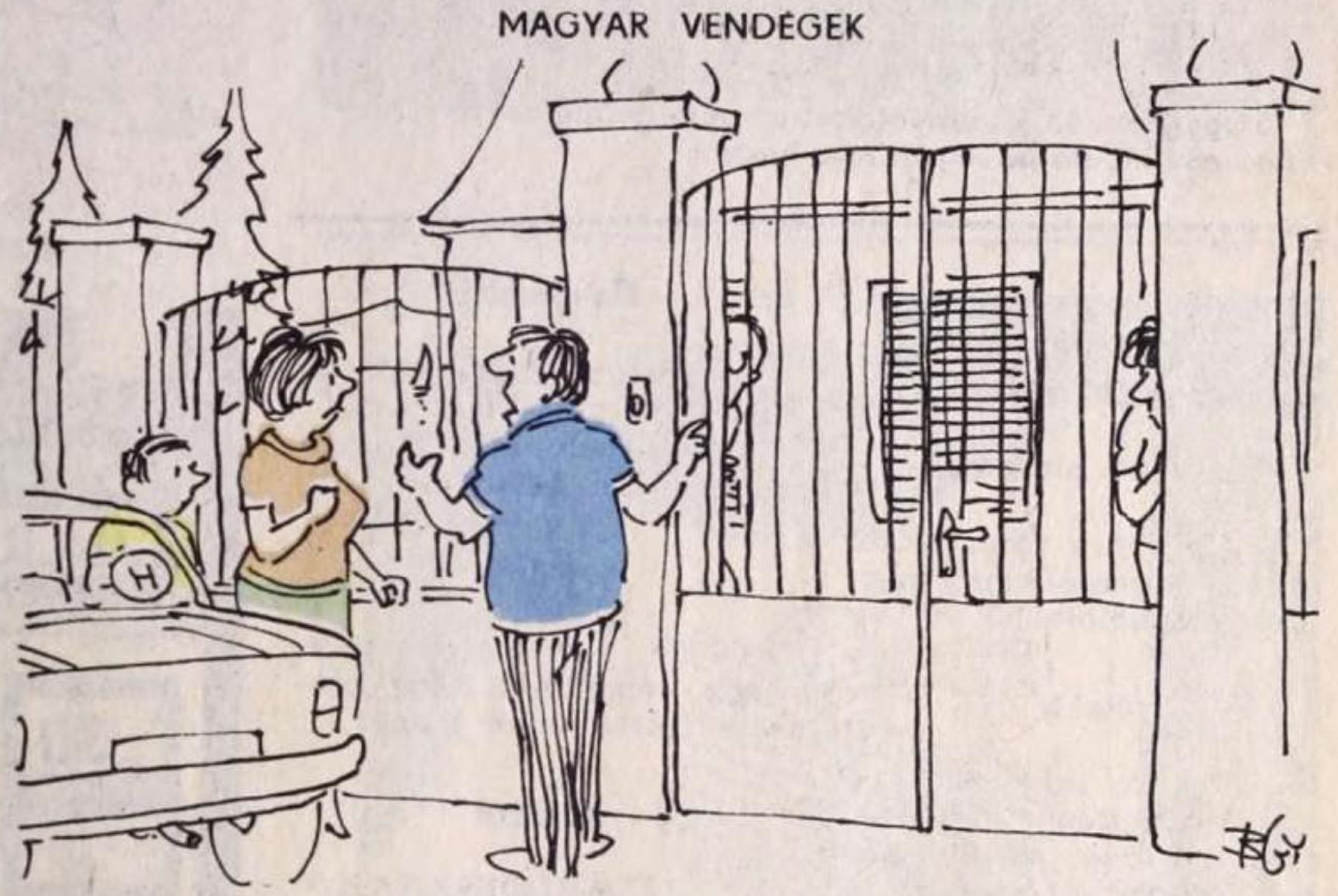

– Ha nem jön haza valamelyik gyerek permetezni, mi is csatlakozunk ehhez az alkoholellenes divathoz.

– Bárcsak újra agrárországgá válnánk, hogy naponta vehessek a gyereknek gyümölcsöt...

MAGYAR VENDÉGEK

– Megüt a guta, ha hiába kocsiztunk le a Balatonra, mert Zimmerfreiék nincsenek otthon!

LÁZMÉRŐ-LÁZ

Az utóbbi hetekben a fővárosban és országszerte magasra csapott a lázmérő-láz. Ez a máskülönben igen fontos fogyasztási cikk szinte egyik napról a másikra hiánycikké vált, s a gondokat csak súlyosbította, hogy az okokat nem ismerte senki.

Voltak ugyan feltevések, hogy hazánk Mundial-lázban égő lakossága fogyasztott az átlagosnál jóval több lázmérőt, ám utóbb kiderült, nem erről van szó. A Mundial-láz hamarosan enyhe hőemelkedéssé fajult, így hát más indítékokat kellett keresni.

Egy tudósokból és szakértőkből álló választmány kétnapos szimpozionon foglalkozott a témakörrel. A többi között egy igen sajátos referátumot is meghallgattak, melynek előadója szerint a magyar lakosságnak átlagosan 0,4 fokkal magasabb a láza, mint más népeknek. Ezt az adatot tapasztalati tényekkel nem tudta ugyan igazolni a tudós, ám így is jó érzés volt hallani, hogy valamiben többek vagyunk másoknál.

Bár a tanácskozáson néhányan vitába szálltak az ún. magyar lázelmélettel — állítólag már gróf Széchenyinek is volt láza — a dolog nem maradt következmények nélkül. Élelmes utazási irodák és magánosok vakációzó kisdiákok számára láz-táborokat szerveztek, méghozzá igen ötletes jelszavakkal: „Legyen ma magasabb a lázad, mint tegnap", „A magyar láz a legnagyobb", valamint „Láz, láz, eszterláz".

A jelszavak azonban nem érték el a kívánt hatást. A magyar fiatalokat továbbra is csak a diszkó, meg a rágógumi érdekelte, valamint minden más, kivéve a lázt. Ráadásul hőmérőt továbbra sem lehetett kapni.

A nagy lázmérő-hiány harmadik hetében azután a legfurcsább híresztelések kaptak lábra. Meglehetősen széles körben elterjedt, hogy lázmérőt ezentúl csak kötvényre lehet kapni. Sokan még azt is tudni vélték, hogy a harmadik negyedévtől kezdődően csupán 25 ezer forint befizetése ellenében reménykedhet az állampolgár abban, hogy valaha lázmérőhöz jut, ám így sem rögtön és azonnal, hanem majd valamikor, amikor a lehetőségek ezt megengedik.

Hivatalos helyen ugyan cáfolták a lázmérő-kötvény bevezetéséről szállingózó híreszteléseket, ám a pletyka olyan mint a mesebeli sárkány: egy fejét levágják, száz nő helyette. Akadtak, nem is kevesen, akik úgy hallották, hogy az egykori békekölcsönök mintájára lázmérő-kölcsönöket kell majd jegyezni. Hajszolt családfők és mosolygós nagymamák igyekeztek minden úton-módon lázmérőt szerezni, mert elterjedt, hogy az egyetemi felvételikre a zsebszámológépek mellett minden jelöltnek lázmérőt is kell magával vinnie. Ez a feltevés szerencsére, nem bizonyult igaznak, ám a lázmérő-lázt már nem lehetett csillapítani.

Úgy tűnt, divatba jött a lázmérő, mi több, státuszszimbólum lett belőle. Jobb társaságba például be sem fogadták azt, akinek nem volt három generációig viszszamenőleg családi lázmérője, nem csoda hát, ha megélénkült a lázmérők utáni kereslet.

Néhány élelmes kisiparos, mint ahogyan az már ilyenkor lenni szokott, azonnal akcióba lépett: valamilyen furcsa oknál fogva náluk mindig volt lázmérő, igaz, egy kicsit magasabb áron, de hát kit érdekel az ár, amikor a lázról van szó?

Egy közéleti költő — ő követelte annak idején, hogy minden csuklós autóbuszban helyezzenek el legalább egy verseskötetet — *Az én lázam, az én váram* címmel kikelt az újfajta divathóbort ellen, de a ragályt már nem lehetett megállítani. Volt, aki elkeseredésében odáig jutott, hogy Országos Anyag- és Lázhivatal felállítását követelte, szerencsére ezek az önsorsrontók kisebbségben maradtak.

A lázmérő-ügy kimenetele mármár reménytelennek tűnt, amikor külföldi lázmérőológusok siettek magyar kollégáik segítségére. Hamarosan eredményt is tudtak felmutatni: megállapították, hogy azért hiánycikk a lázmérő, mert kevés van belőle.

Az illetékesek ha nehezen is, de kénytelenek voltak elfogadni ezt a magyarázatot. Több tízezer lázmérő került a boltokba, és megjelent Soltész Rezső új nagylemeze, egyszóval az országban ismét helyreállt a rend.

Csak a sok lázmérővel nem tudott mit kezdeni a kereskedelem, de ez már nem érdekelt senkit — az állampolgárt már az a tudat is boldoggá tettte, hogy ha akarna, vehetne lázmérőt.

Föld S. Péter

ALAPITVÁNY

– Ügyfelem 15 kilónyi alumíniumpénz-gyűjteményét szeretné egy induló popegyüttesre hagyni.

TÁRSASUTAZÁS

– Fogják fel ezt fakultatív programnak.

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

Házi perpatvar közben így kiált fel a feleség:

— Jobban jártam volna, ha magához az ördöghöz megyek feleségül!

— Az kizárt dolog — feleli a férj. — Közeli rokonok között tilos a házasság...

SZILÁNKOK

Színházi töprengés

— Ha nincs taps, akkor milyen sorrendben menjünk meghajolni?

Sakk

— *Tessék, sakk-matt!*
— *Vesztettem, persze nem is csoda, ha ön jobban sakkozik ezekkel a hatalmas izmokkal.*

Közbiztonság

— Borzasztó milyen rossz a közbiztonság! Egy pillanatra hagytam őrizetlenül a biciklimet, amíg elloptam egy autót, mire visszaértem, nem meglovasították?'

Rossz nap

Bélának rossz napja van. De már hetvenöt éve.

Éjszaka a gyógyszertárban

— Mit parancsol?
— Semmit, csak szeretnék egy kicsit elbeszélgetni valakivel.

Mai szülő

— *Aztán legkésőbb este 10-re légy itthon kislányom! Hogy melyik nap, azt már te döntöd el.*

Bohóc

— És mennyit tud összeszedni havi száztíz hasraesésért?

Szórakozottság

— *Névnapod alkalmából gratulálok. Hogy is hívnak?*

Üzletember

— Nekem már csak az illúzióim maradtak.
— Ha nem adja drágán megveszem őket.

Gőg

Olyan fontos ember, hogy népszámláláskor kétszer íratta össze magát...

Reklám

VÁSÁRLÓINKNAK MINDEN TIZEDIK REKLAMÁCIÓ UTÁN KÖNYVJUTALOMMAL KEDVESKEDÜNK!

Társasutazás

— *Magát állandóan részegen látom a pesti utcákon.*
— *Most három napig nem fog látni, mert Bécsben leszek részeg.*

Szórakozottság

Az anyakönyvvezető a házassági tanúknak is bő gyermekáldást kívánt.

Történelmi játék

— *1942-ben ipi-apacsot játszottunk. Én hunytam, Béla elbújt. Negyven év múlva találtam rá Kanadában.*

Muzikalitás

Lacinak abszolút hallása van. Ha valaki Kecskeméten szidja, meghallja Pesten.

Ártalmak

— *Maga mit szív?*
— *Ópiumot. És maga?*
— *Pesti levegőt.*

Galambos Szilveszter

JÚLIUS

FÜLÖP GYÖRGY:

Köszöntsük egymást gyerekek

Nap	Vers
30 HÉTFŐ Pál	Nevenapját üli Pál ma, övé lehet most a pálma. Menj górénak, kedves Pálom és pálmafád nem lesz álom!
1 KEDD Tihamér, Annamária	Bús sóhaj száll Tihamérből, nehezen jön ki a bérből. Ön a vágyak rabja, kartárs, Nem olcsó a gyerektartás!
2 SZERDA Ottó	Öregekre vigyázz, Ottó! (Ezt kéri e szerény mottó) erre gondolj elvi síkon, ha átzúgsz a zebracsíkon
3 CSÜTÖRTÖK Kornél	Elhiheted nekem, Kornél, többet ér az ész a szőrnél, lompos szakáll, bár jó tréfa, attól nem vagy még próféta.
4 PÉNTEK Ulrik	Ha látod, hogy hajad hullik, csavard le a tévét, Ulrik! A külhírek vágnak passzra s tépik fejed bús-kopaszra.
5 SZOMBAT Emese, Sarolta	Azt kutatja az Emese, hogy az ükapja nemes-e? Sikk ma az ős, ha nem talál, vesz egy kutyabőrt és csinál...
6 VASÁRNAP Csaba	Megtépték a szegény Csabát, bősz nejével vívott csatát. Lila pacni szeme éke, nesze neked, tartós béke! ...

AZ UTOLSÓ HURRÁ PESTEN

Prézli Jenő, a Csavarok és Butéliatröszt portása lélekszakadva zuhant az igazgató irodájába. Szaporán szedte a levegőt, bár amúgysem volt ritka.

— Ciha elvtárs — zihálta —, ez rémes! Jönnek! Itt vannak!

— Kicsodák?

— Tudja a nyavalya!

Akkor már tele volt az udvar. Az utcáról furcsa tömeg özönlött be a kétszárnyas gyárkapun. Zászlókat hoztak, dobokat, cintányérokat. Megálltak, szabálytalan sorokba rendeződtek, majd egy bohócnak öltözött őrült intésére szelíden ringatózni kezdtek, miközben ezt kiáltozták:

— Lia, lia, Butélia. Min-dent bele!

Most egy rémes figura ugrándozott elébük páros lábbal. Ez az alak tisztára sárga hóbelevancba öltözött és tébolyult kanárimadárnak álcázta magát, pelyhes módon tátogatott a csőrével.

— Ki a jobb? — visította visszataszító fejhangon.

— „Csavarok!" — mennydörögtek a többiek.

— Ki a legjobb?

— „Csavarok!" Min-dent bele. Szép lesz, fiúk!

Egy sombrerós alak ezalatt hatalmas zászlóval rohangált körben a gyárudvaron. A zászló egyik felén egy ötméteres csavar, a másikon egy hatméteres butélia díszelgett. Akkor már a dobok is döngeni kezdtek, szédületes fieszta támadt, a szurkolók egyes csoportjai szilaj táncra fakadtak.

„Ez a rock, ez a rock" — üvöltötték maximális hangerővel — Több exportot akarok-rock — Ez a, ez a „Csavarok"-rock — Mindent bele haverok-rock!"

A táncoló fiúk némelyike Frankenstein álarccal villogott, a szerényebbje csak Drakulaként tette magát. A lányok műszaki ábrákat pingáltak az arcukra.

Az ünneplő, szikrázó sokaság lassan csoportokra oszlott. Az egyes műhelyek elé vonultak és ott spontán szavalókórusokban törtek ki:

„Védősisak, aszbeszt zokni
Többtermelést meg kell szokni!"

És:

„Akárhogy is fáj
„Csavarok" a sztár!"

Vagy:

„Butéliás, tarts apáddal
És dobj rá még egy lapáttal!"

Sőt:

„Termeljetek még több srófot
S úgy élünk mi, mint a grófok!"

Ciha Döme, a Csavarok és Butéliatröszt igazgatója nehezen ocsudott kábulatából. De akkor aztán egyemberként rohant le az udvarra. Szétnézett a lelkesen buzdító szurkolók között és az őrült kanárimadárban Gandolfi Kajetánt, a szomszédos Ködugó és Légvár elnökét ismerte fel.

— Gandolfi — fakadt ki nem minden meglepetés híján szűkölködve —, mit csináltok ti itt?

— Hogyhogy mit? — mondta a kanárimadár. — Szurkolunk nektek. Mexikóban láttuk, hogy a lelkes szurkolók csodákra sarkallhatják a csapatukat.

— Gandolfi — képedt el Ciha Döme — mi tisztes haszonnal működünk, a ti gyáratok viszont örökké veszteséges. És akkor még ti szurkoltok nekünk? Miért?

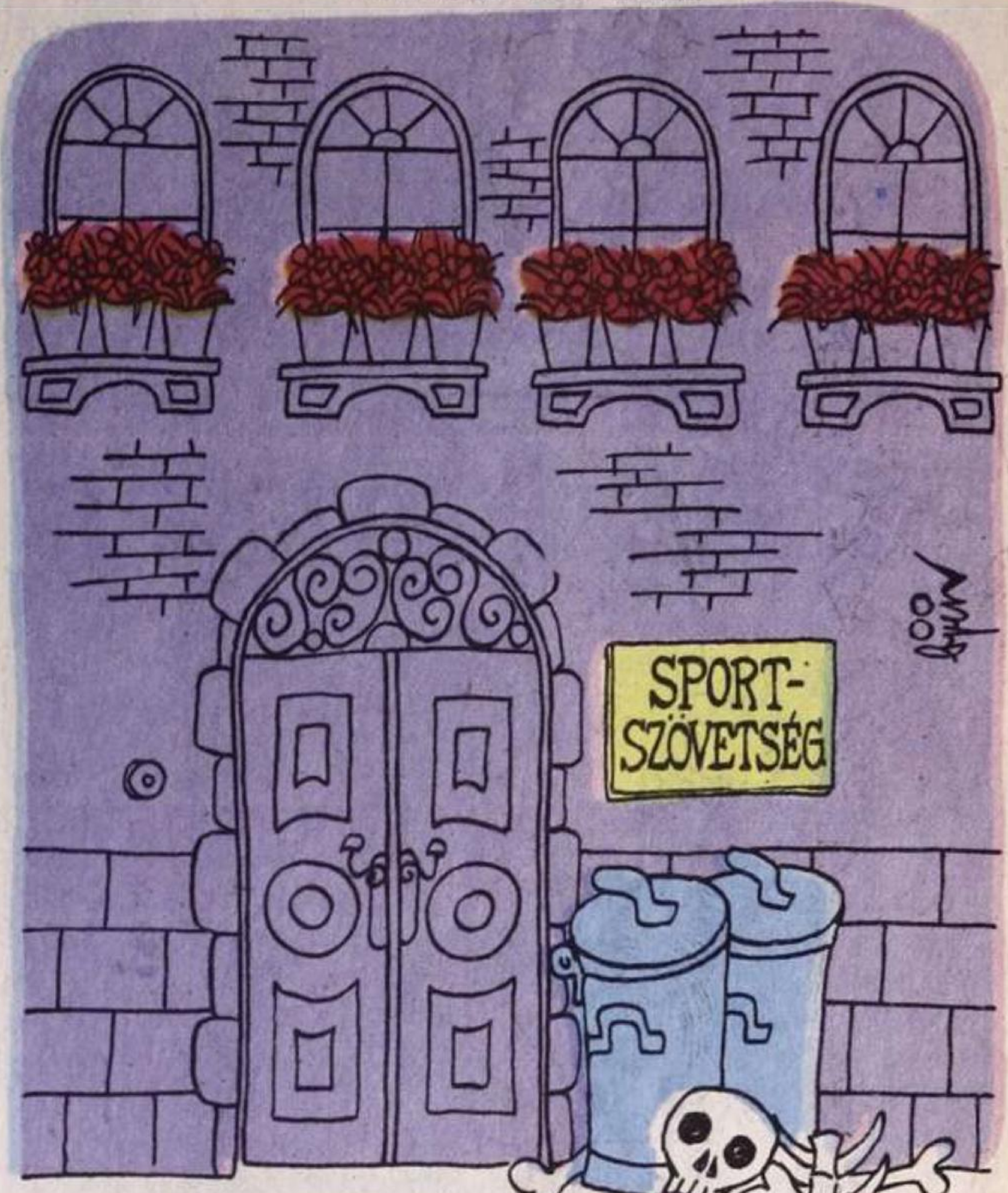
— Hülye kérdés — csiripolta a kanárimadár. — Hát azért mert a felsőbb szervek a ti nyereségetekből szokták fedezni a mi ráfizetésünket.

Háromszor meglebbentette a szárnyát, mire a szurkolósereg Ciha Döme köré gyülekezett és harsány kórusba kezdett:

— Ciha bácsi köszönjük... Ciha bácsi köszönjük...

Peterdi Pál

BELVISZÁLYOK KORA

ZÁRT ÜLÉS

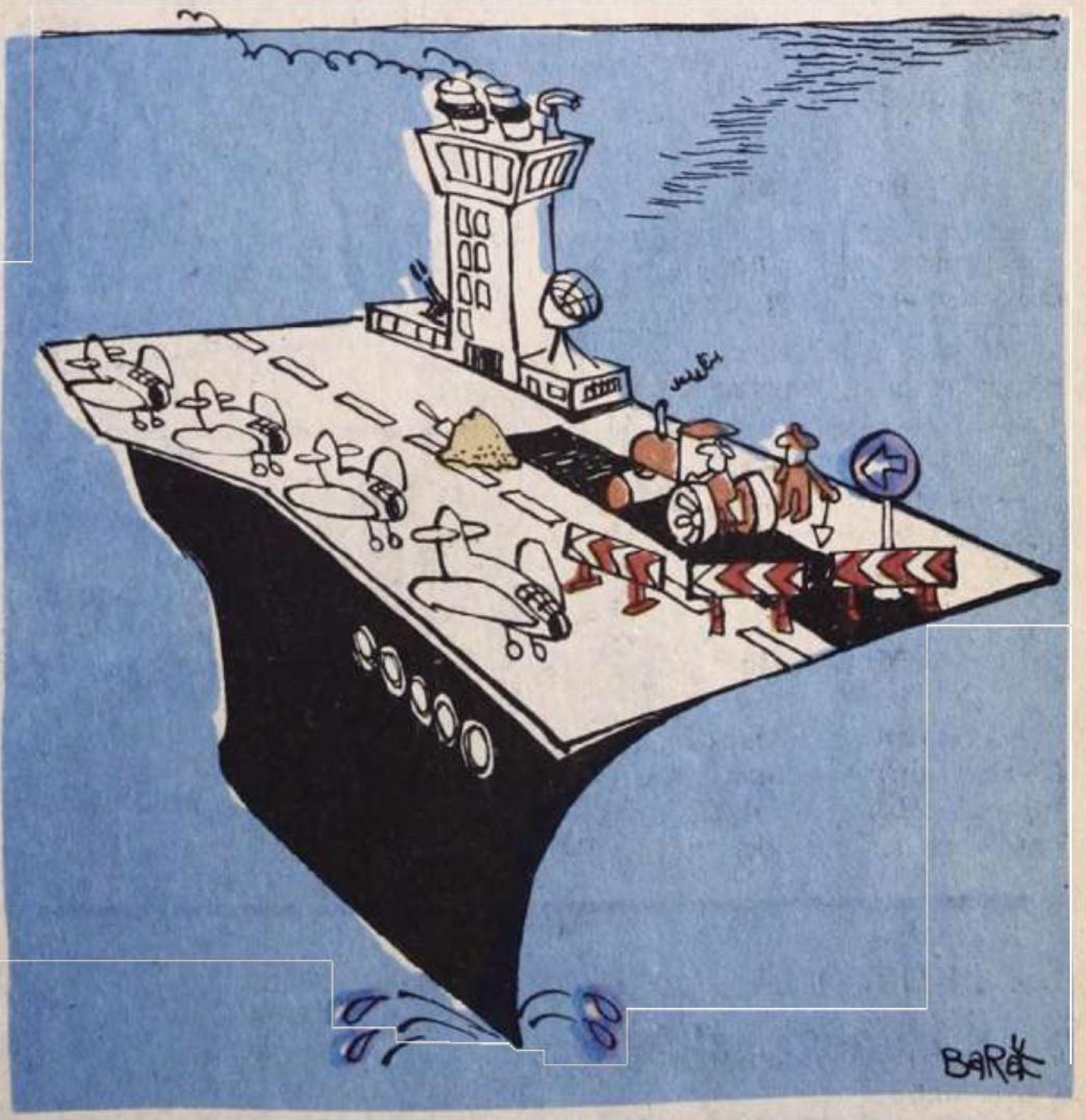

TELJES MENETFELSZERELÉS

– Az ismert gazdasági nehézségek miatt az idén csak ekkora marsallbotokat tudunk adni...

ÚTJAVÍTÁS

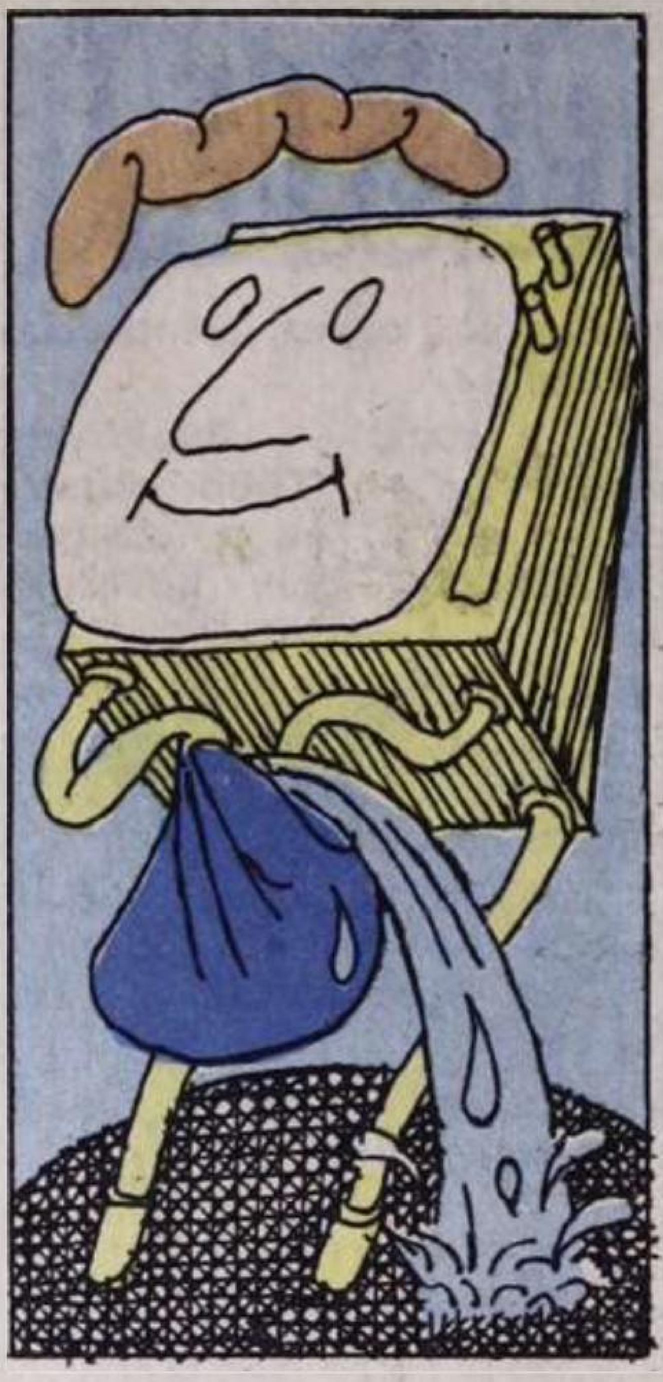

Fárasztó postarablás után nyaraljon a bolgár tengerparton!
LEBILINCSELŐ ÉLMÉNYEKKEL TÉRHET HAZA

– Türelem, barátom, már neves tudósok és szakemberek törik a fejüket a megmentésén ...

FÜRDŐSAPKA

„Tévézni emberi dolog" (Kovács János)

Paraguayra nagyon haragszom, szerkesztő úr. De a lengyelek is megérik a pénzüket, az olaszokról nem is szólva! Semmi kitartás bennük, semmi elszánt küzdeni akarás, kilencven perc alatt megadták magukat, holott húzhatták volna százhúszig is, sőt tovább. Látom, nem érti, mondom máris pontosabban. Mikortól már csak kevesen maradtak állva a Mundialon, vérre ment a játék, dűlőre kellett vinni, ki távozik, ki marad, ha két pokoli félidő kevés volt, jött a hosszabbítás, jöttek a tizenegyesek, hiszen tudja. De ezt nem lehetett előre kiszámítani, ezért a tévé ezekre az estékre két műsortervet készített, egy hosszabbat, meg egy rövidebbet. Itt fordított volt az eset, mint a sorshúzásnál: akkor jártunk jobban, ha a rövidebbet húztuk.

Bár még a zanzásított műsorok is megpróbálták az idegeinket, mást ne mondjak: a gyilkosan gyönyörű és könyörtelenül hosszú francia—brazil után a Natura szerkesztőség bemutatta nekem, hogyan vágják télen a nádat a Hortobágyon, s hogyan édesgetik oda haldögökkel a réti sast. Mely nyelv merne versenyezni a természettel, mondtam megszeppenve vad vijjogásuk hallatán, de közben olyan szentségtörő gondolatom támadt, hogy a művelődés délutáni elfoglaltság, vagy koraesti, ily késő éji órán melegtől és meccsektől megkínzott agyunk már valahogy nem szomjazik a kultúrára. Két meccs közötti időt kitöltendő találhattak volna frissítőbb, ébrentartó produkciót is. Igaz, nem feltétlenül kell annak a tévének állandóan szólni, ki is lehet azt kapcsolni ...

— Lukiánosz ír egy balgáról, aki, mikor nagyon kínozták a bolhák, gyorsan elfújta a mécsesét, és kárörvendve mondta: na, most csípjetek, ha láttok!

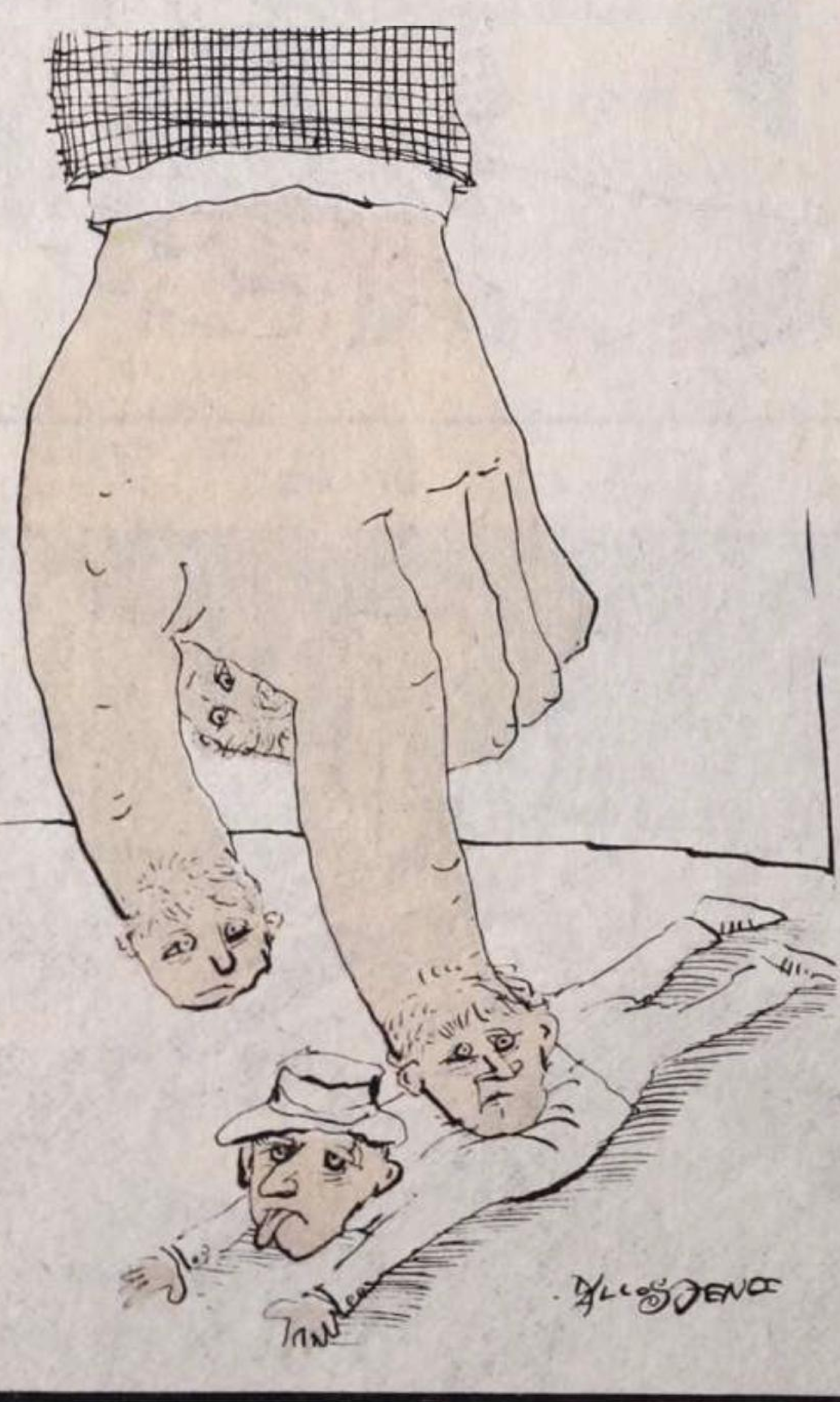
— Igaza van, a műsor attól még rossz marad, ha mi elzárjuk a készüléket. Hacsak nem egyszerre teszi ezt minden magyar néző. De akkor meg minek a műsor? ... Hogy visszakanyarodjak az elejére: ha az olaszok, a lengyelek, a paraguayiak nem vesztettek volna már a szabályos kilencven percben, akkor a rövidített programot kaptuk volna. Megmenekültünk volna a lengyelországi huszas-harmincas évekről szóló, mások által filmnek nevezett százperces unalomtól; a Starsky—Hutch kettős keservesen kiizzadt kalandjától; a Nagyon különleges ügyosztály bevallottan bárgyú humorától; a Meghökkentő mesék jelzőkkel minősíthetetlen epizódjától. Valami baj lehet velem, szerkesztő úr, mert ezektől a meséktől én az istennek se tudok meghökkenni. Volt egy, egyetlenegy, a Hitler születéséről szóló, az valóban meghökkentett, megállt bennem az ütő, ahogy mondani szokás, amiatt az egy miatt sok előző és további mesécskét megbocsájtottam a szerzőknek, de a cikóriakávétól több szívdobogást kapok, mint ezektől a történetektől. Én inkább a meghökkentő valóságot szeretem nézni a tévében is: azt például, amikor száznyolcvan liter vizet öntenek egy fürdősapkába ... Én ezeket a legleglegeket azért imádom, mert megmutatja, mennyire ötletesek, leleményesek vagyunk mi magyarok. Legalábbis az élet egyik-másik területén. Sajnos, nem mindenütt. Hallgattam a Hírháttérben szorongva, szomorúan, hogy megcsappant az idegenforgalmunk, s hiába faggatózott konokul a műsorvezető, nem hangzottak el olyan életrevaló nagy ötletek, amelyektől jobbulás remélhető. Ez persze csak kiragadott példa, kérdezhetném más ürügygyel is, hogy miért pont a legszükségesebb esetekben nem születnek meg a jó javaslatok, az ötletes, szellemes megoldások?

— Hja, az élet nem fürdősapka, uram. Nem mindegy, víz van-e a sapkában, vagy fej. Persze, feje válogatja.

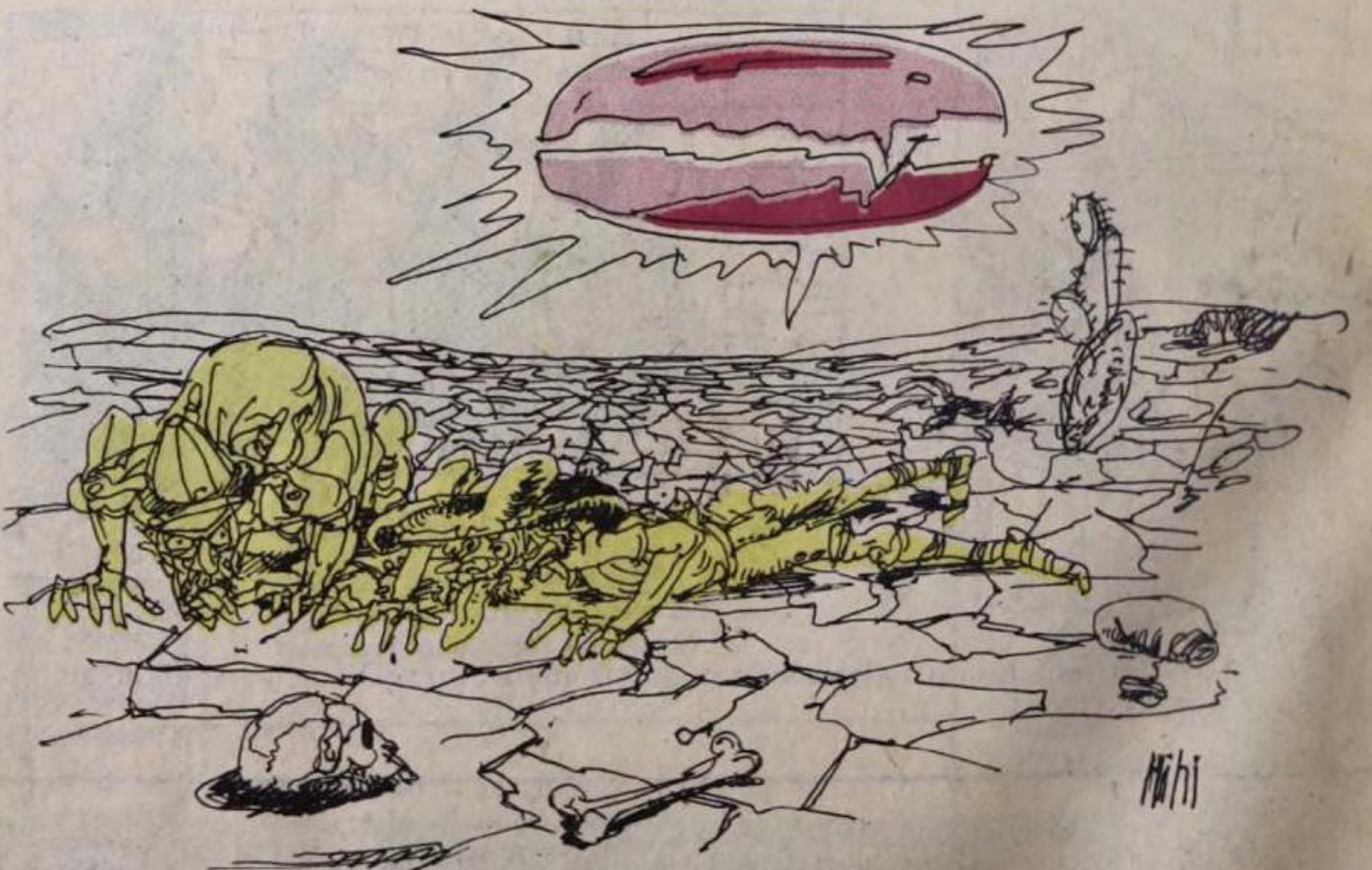
Radványi Barna

Szavazott már a Bádog Antennára?

KLIKK

SIVATAGI HAZÁNKFIAI

– Tudod te, hányan fúlnak otthon vízbe ilyenkor a hétvégeken?

Hetven év fölött ingyenes a tömegközlekedés

HA EZUTÁN SEM JÖN REAGAN BUDAPESTRE...

Tévében telefere, rádióban telekocsi, gazdaságban telegatya

FELVILÁGOSITÁS

Foci-ferplében elbeszélve

Lerúgás, felrúgás, visszarúgás. Fetrengés, időhúzás, belemenés. Pofonvágás, gáncsolás, mezcibálás, ökölrázás, ökölpárbaj, sorfallopás. Betartás, feltartás, rátartás.

Ez a mai futball. Antifutball. Láttuk a Mundialon.

Pedig milyen szép volna az igazi foci. A fair play.

Én láttam egy ilyen ferplét. Egy igazi, finom, úri meccset.

A sárgák hátvédje a második percben, tévedésből elgáncsolta az ellenfél csatárát. A hátvéd azonnal felsegítette és azt mondta: — Bocsásson meg kolléga úr, ez nem fog többé előfordulni. Különben kézcsókom a kedves neje őnagyságának. Mire a csatár: nem tesz semmit. Csak az nem hibázik, aki nem gáncsol. Nincs kedve eljönni holnap teára?

A 19. percben a sárgák szélsője lesről a kékek hálójába lőtte a labdát, de a játékvezető megadta a gólt. A gólszerző magából kikelve rohant a játékvezetőhöz: — Bíró sporttárs, ez igazságtalanság! Az én gólom lesről esett. Nem fogadhatom el. A bíró azonban hajthatatlan maradt. A csatár tovább ágált, mígnem a játékvezető elunta a dolgot, kiállította reklamálás miatt. Amikor a sárga szélső megindult az öltöző felé, a kékek hátvédje belekarolt és szolidaritásból vele tartott. Kiállította magát. Csak nem fognak tizenegyen játszani tiz ember ellen?!

A sárgák 1:0-ra vezettek, amikor a kékek középhátvédje elterült a földön. A közönség fütyült, követelte álljon fel, folytassa a játékot. De a sárgák csapatkapitánya, letérdelt melléje, megsimogatta, vizes borogatást tett a mellkasára, megmérte a lázát, a vérnyomását, kiszaladt a partvonal mellé, spirituszon citromos teát főzött neki. Addig állt a játék.

A szünetben belátogattam az öltözőbe. Saját fülemmel hallottam, amint a sárgák edzője korholta fiait: — Gondoljanak arra, hogy maguk gyorsabban futnak, erősebben lőnek mint az ellenfél. Így könnyű. Azért, mert őket nem áldotta meg a természet ilyen tulajdonságokkal, maguknak nem szabad ezzel visszaélni. Ők is emberek, családjuk van, talán öreg szüleik, nagyszüleik, nekik is jól jön a mindennapi betevő prémium. Legyenek megértőek!

Az 55. percben a kékek támadtak. A sárgák beállósa kézzel ért a labdához. A játékvezető büntetőt ítélt, ellenük, és letette a labdát a 11-es pontra. A kékek csatára azonban egyszerűen nem volt hajlandó 11-est rúgni. Büntetőből nem vicc gólt szerezni! — nyilatkozott az újságíróknak, akik a partvonalról biztatták, hogy lője már be az Isten szerelmére. A játékvezető magához intette a vonakodót, figyelmeztette: amennyiben nem hajlandó a 11-est elvégezni, leküldi a pályáról. Ekkor a következő történt: a csatár nekiállt a 11-es pontra letett labdának — de fordítva. Vagyis az ellenfél kapuja felől rohant neki és teljes erejével belerúgott. A labda átszállt a másik térfélre, ahol a kékek kapusa unottan az orrát piszkálta, a bőrgolyó bevágódott mellette a saját hálójukba. Öngól.

Ezt a sportszerű gesztust persze a másik csapat nem hagyhatta viszonzatlanul. Amikor a sárga középcsatár megiramodott a kékek kapuja felé és már csak a kapussal állt szemben, a sárga jobbszélső hátulról felvágta a saját játékostársát úgy, hogy hordágyon kellett levinni.

— Meg kellett tennem, különben kénytelen berúgni és az micsoda szégyen! Mindenki azt mondta volna rólunk, hogy nem vagyunk ferplések.

A csatárt kórházba szállították, ahol sajnos a leggondosabb orvosi beavatkozás sem tudta megmenteni.

Lényegében ez volt az egyetlen súlyosabb szabálytalanság. Különben nagyon sportszerű mérkőzés volt.

Novobáczky Sándor

PATRONÁLÁS

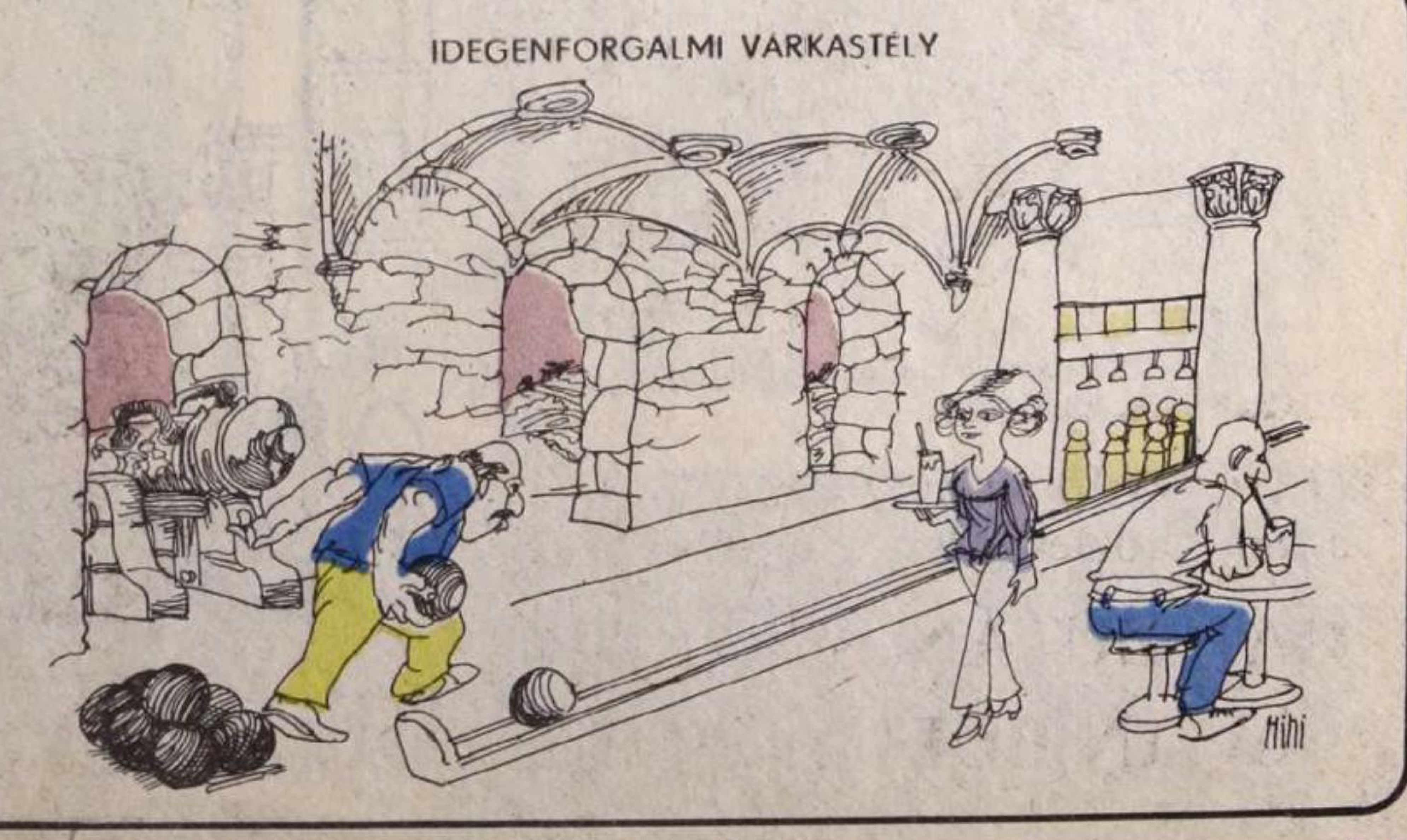

– Hoztunk a néninek egy kis rágógumit.

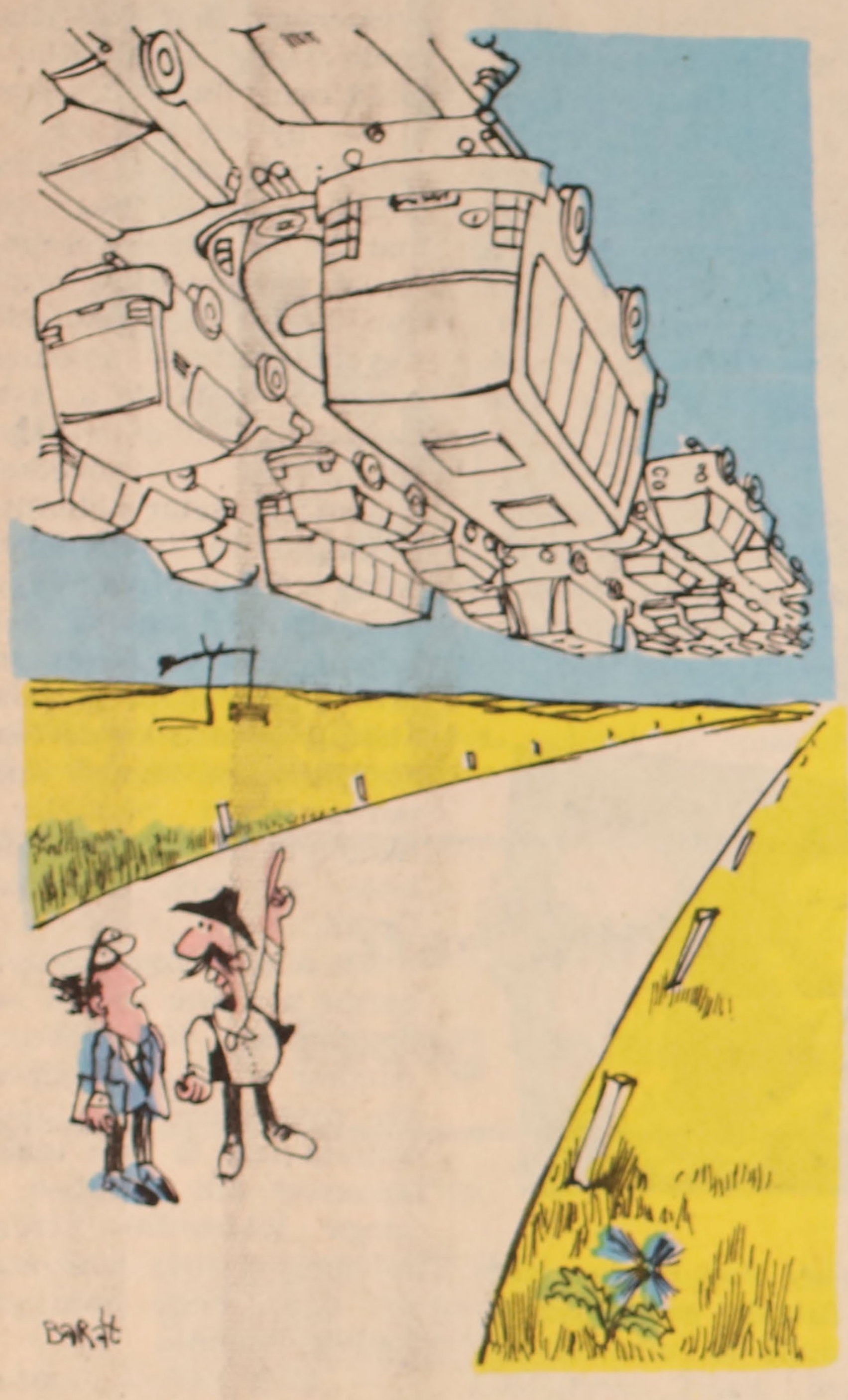
– Pénz nincs nálam, de mit szólna egy telefonkötvényhez?

IDEGENFORGALMI VÁRKASTÉLY

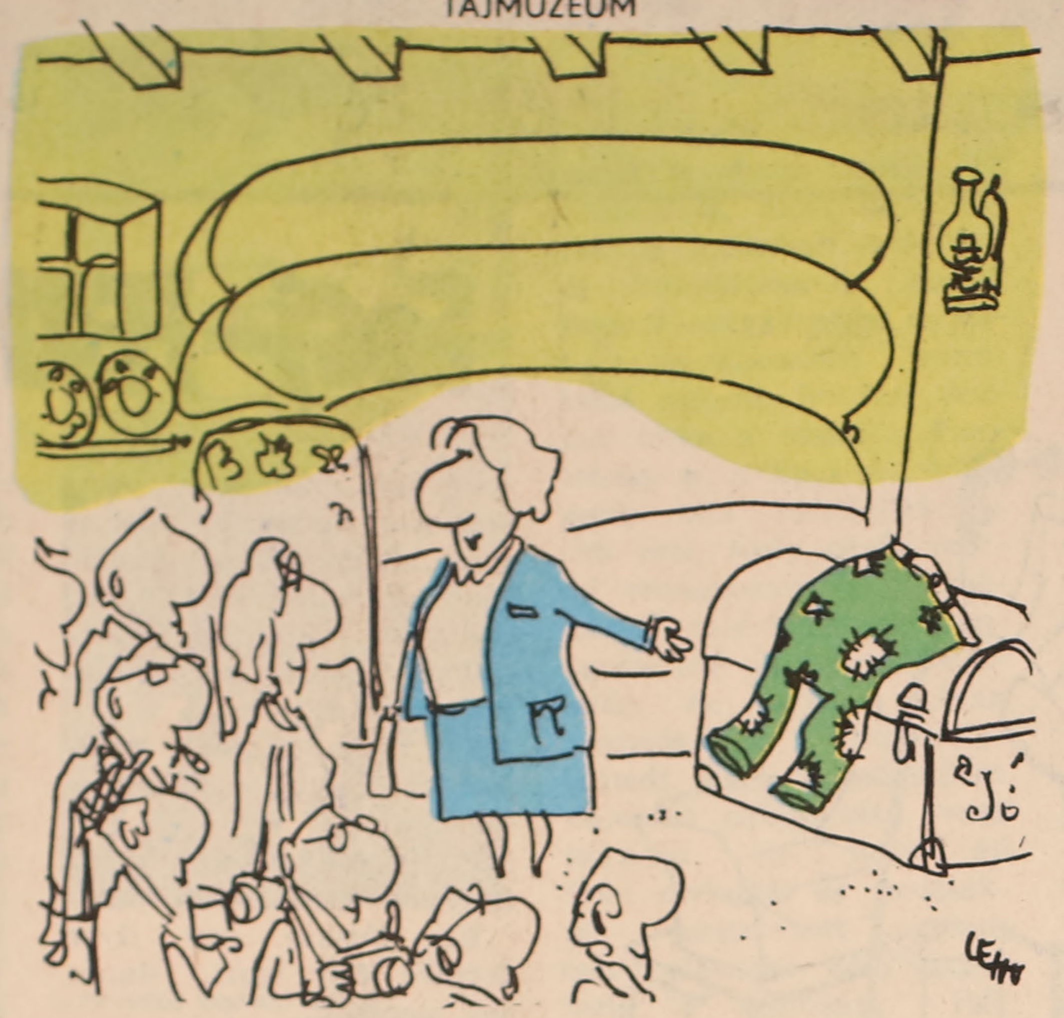
A PUSZTA, NYÁRON

DÉLIBÁB

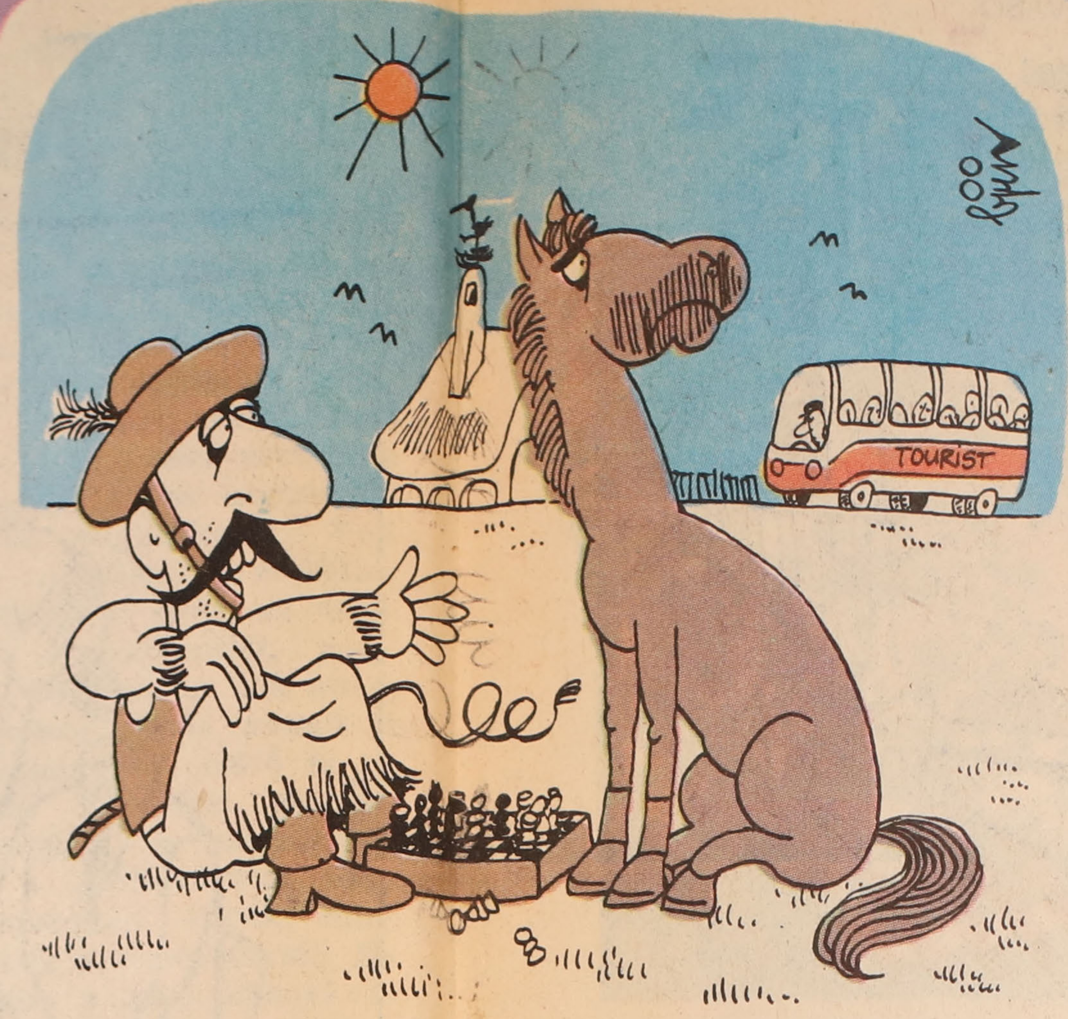

– Itt az idei idegenforgalom . . .

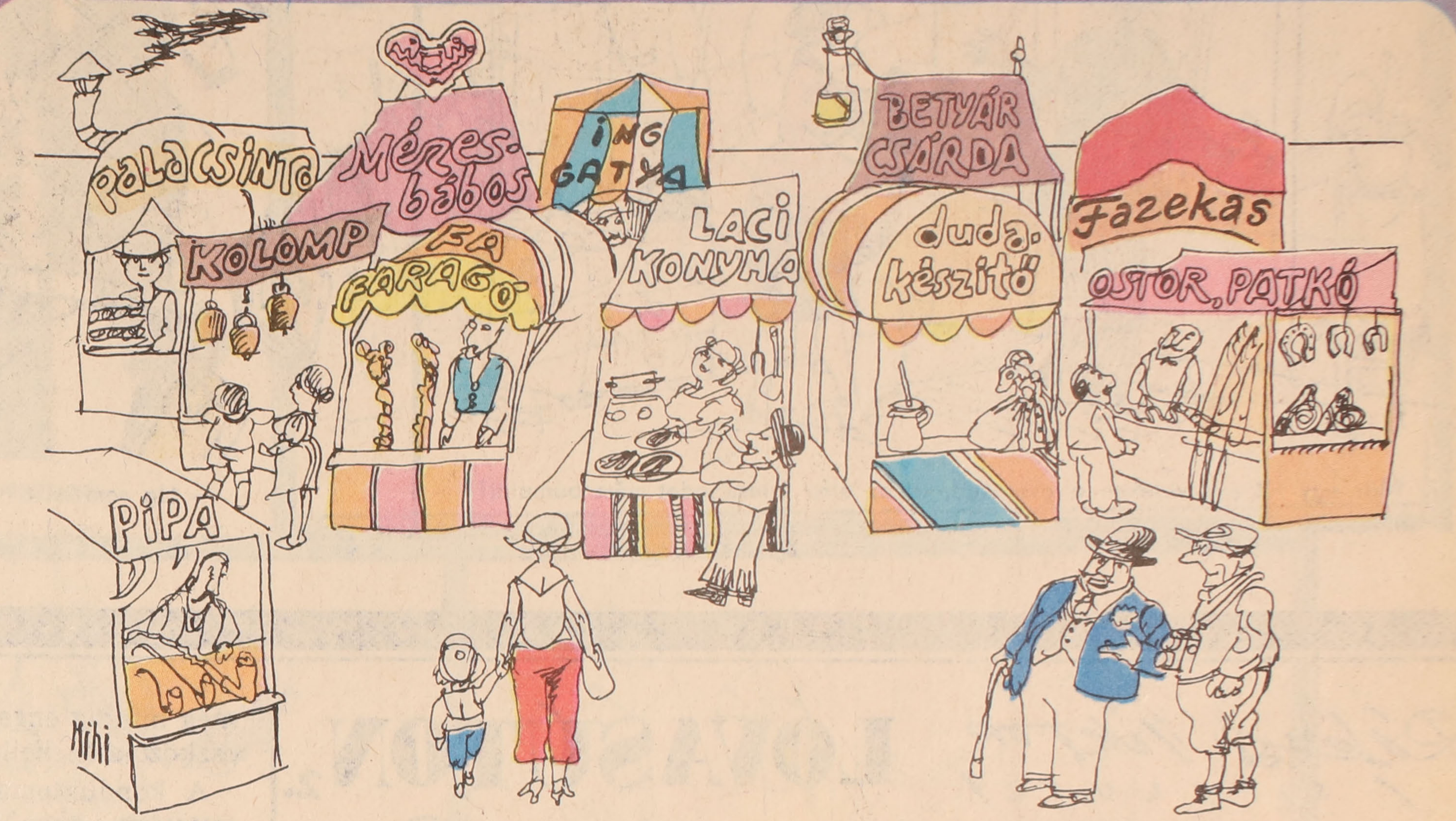
TÁJMÚZEUM

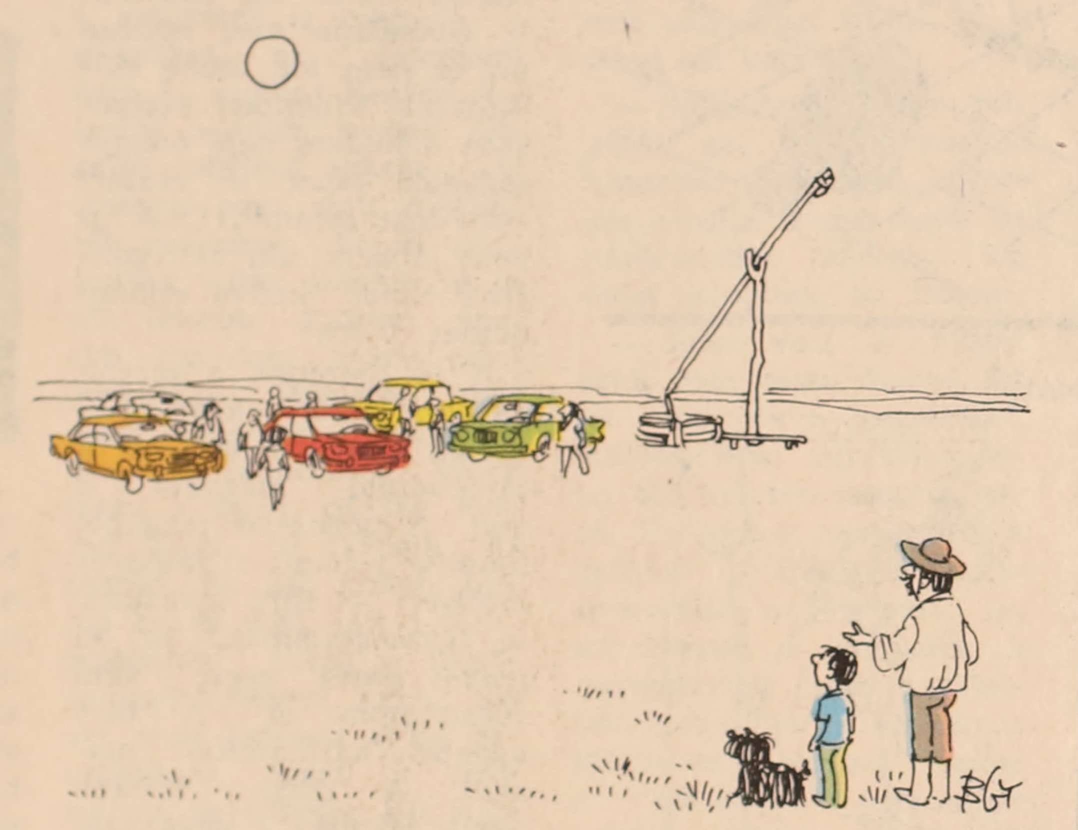
– Ez pedig a „szanált Ezüst Hajnal" téesz elnökének kilenc lyukú gatyája.

– Sajnos, félbe kell hagynunk a partit, pajtás, megint érkezett egy turistabusz.

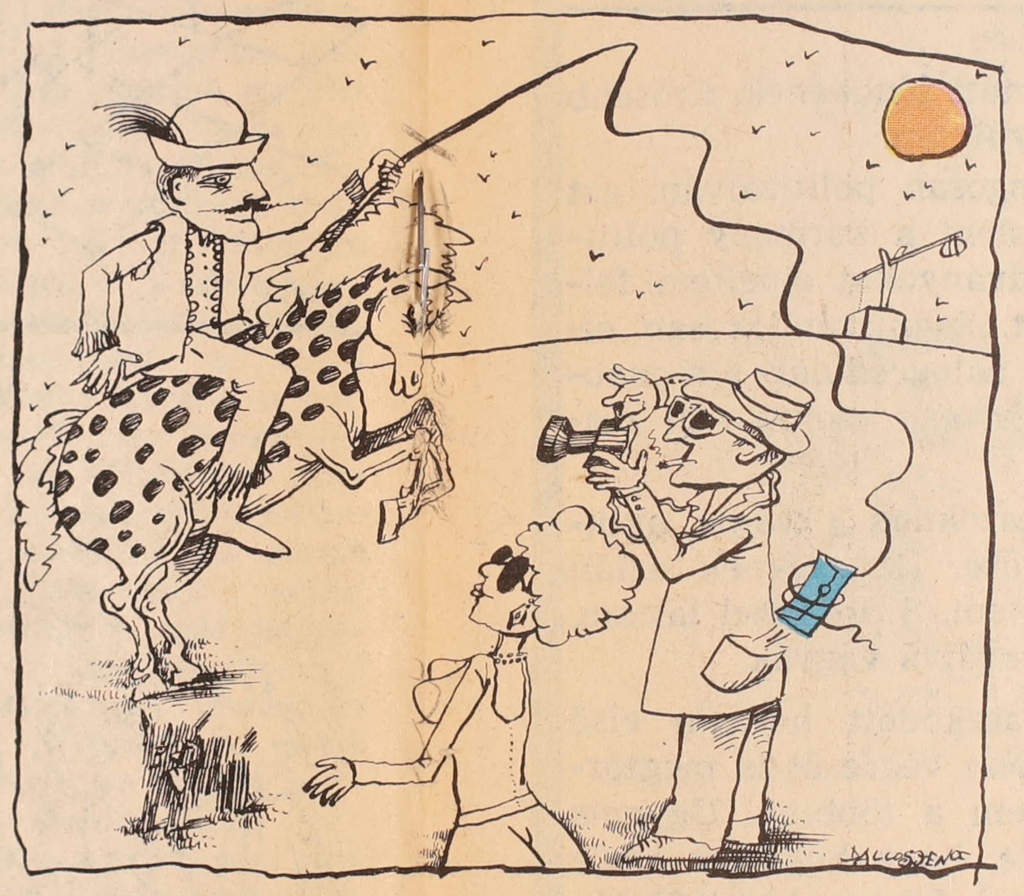

– Ma már a puszta sem olyan, mint régen, valahogy . . .

– Látod, kihajtották a turistákat.

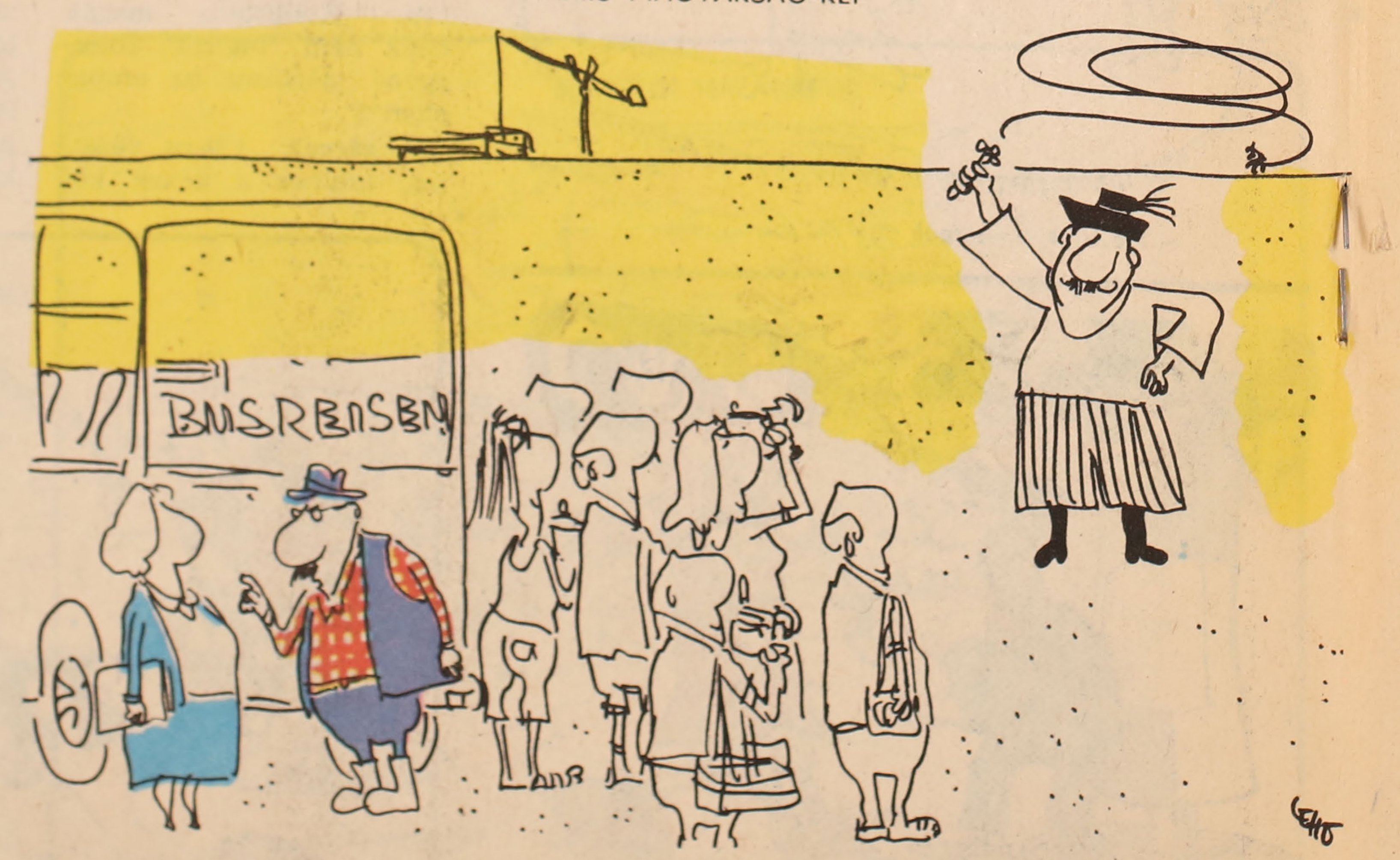
ATTRAKCIÓ

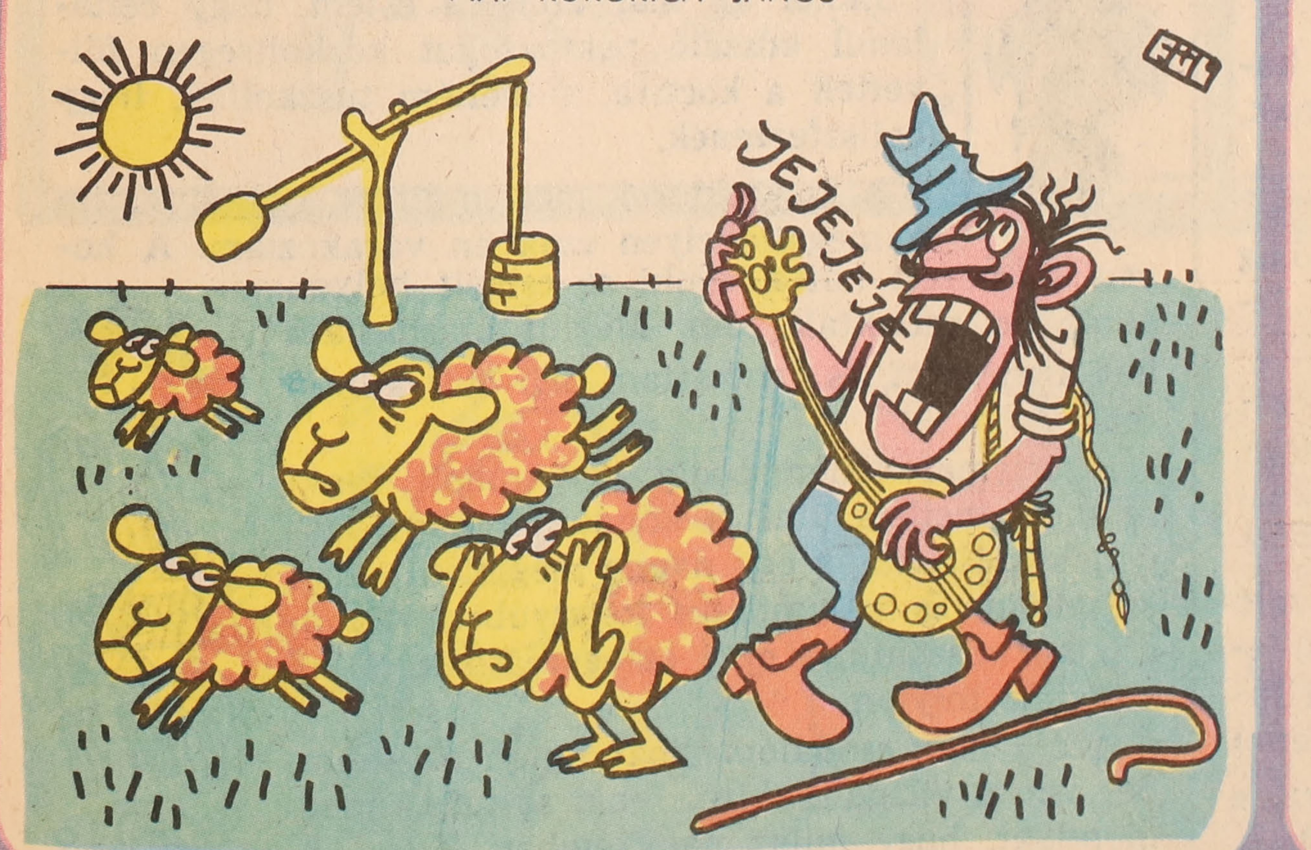
– Az idén a Magyar-vándorral gazdagítottuk lovasbemutatóink programját . . .

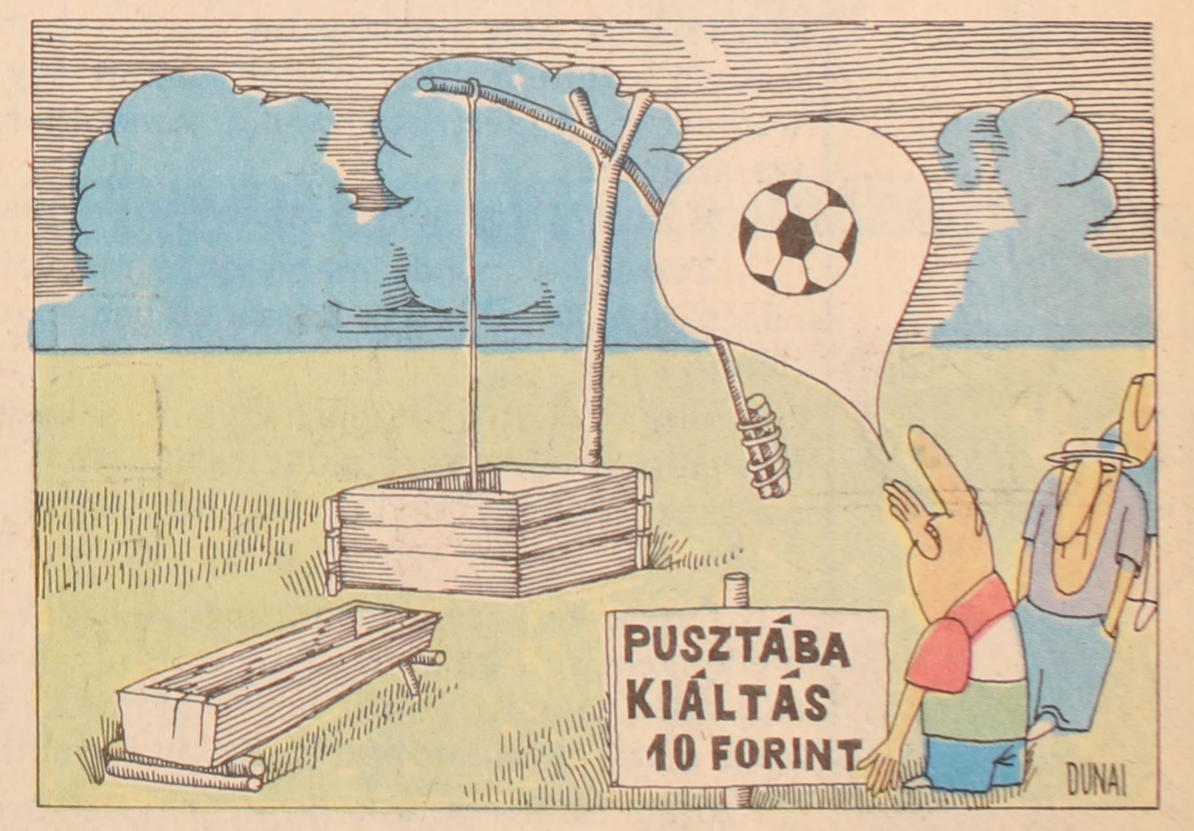
HAMIS MAGYARSÁG-KÉP

– Csak semmi „tschikosch"! Majd megtanuljátok kimondani, hogy „az állami gazdaság lótenyészetének dolgozója"!

MAI KUKORICA JÁNOS

LÁTHATÁSI NAP

– Már egy fél éve vidéken a gyereked, te az első feleségedet mész bámulni!

IGÉNYES OLVASÓ

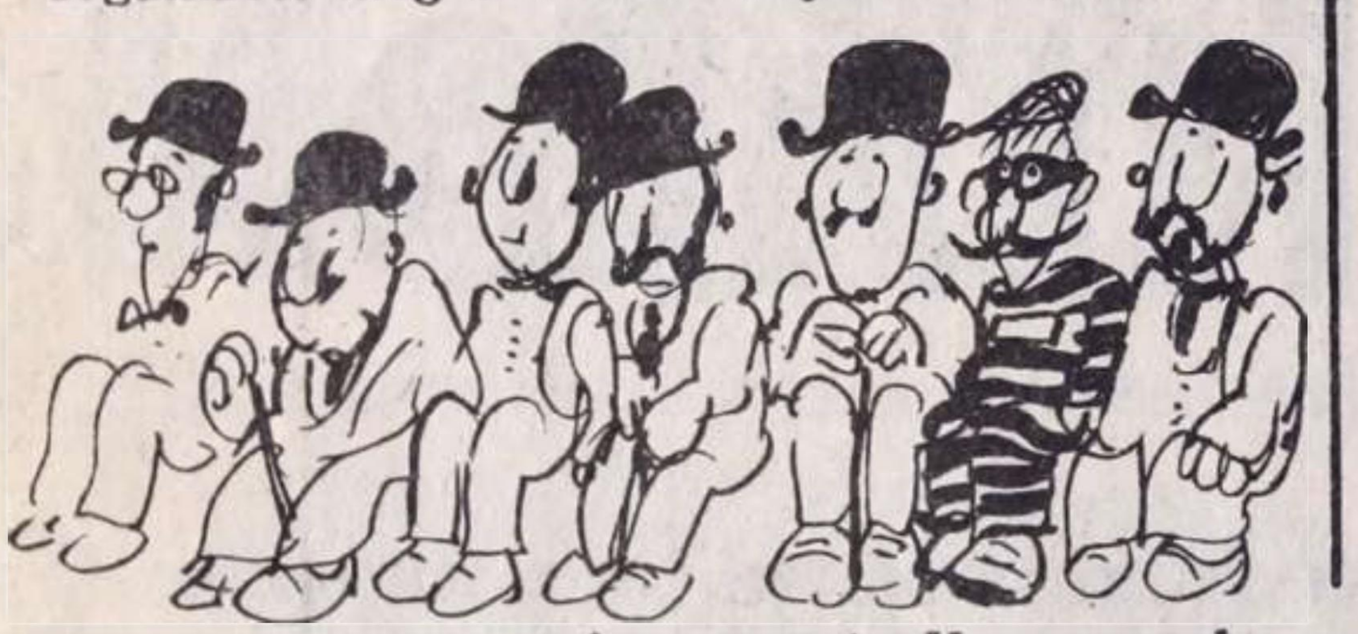

– Ha nem tetszik neki, a falhoz vágja!

Rákosi Viktor (SIPULUSZ)

LÓVASÚTON 2.

Mikor már elég exponált ember voltam, egy napon a lóvasúton ellopták az órámat. Harmadnapra rá elcsenték a kesztyűmet. Természetes, mindenkinek a szeme rám volt irányozva. A tolvajoké is. Nagy elhatározás fogamzott meg bennem: ideje lesz lejáratnom

magamat. Vesszen oda a tekintélyem, csak maradjanak meg ingóságaim.

Azon kezdtem, hogy mikor szokott egy hatosomat a jegyért átadtam a konduktornak, így szóltam:

– Kérek vissza négy krajcárt.

– Tessék! – mondá mérgesen, s megvetőleg odacsördítette a rezet. Ez az ember már lenézett.

A sárga felöltőt otthon hagytam, a kesztyűt is. Pedig oly gyönyörű galambszínű volt, hogy ha csak ránézett valaki, hát turbékolni kezdett.

(Itt meg kell jegyeznem, hogy a hozzá való mellényem sült galamb színű volt; olyan sikerült sült galamb színű, hogy mindenki eltátotta a száját, aki ránézett. Ezt is levetettem.)

Azután rátértem a kétkrajcáros szivarra, s oly pokoli füstöt terjesztettem a kocsiban, hogy alattvalóim megátkozták még azt a gazembert is, aki a dohányt Amerikából hozta.

De tekintélyem nem csökkent elég rohamosan. Még köszöntek nekem is, egymásnak is. Én igen alázatosan fogadtam a köszönéseket, s percekig lengettem a levegőben a kalapom.

Pár hét leforgása alatt már ketten voltak, akik tőlem várták a köszönést. De a többség még mindig engem tartott főnökének. Erősebb eszközökhöz kellett nyúlnom.

A konduktorral hangosan politizálván, azt sejtettem, hogy helyeslem a kormány politikáját. Akadémiai kiadványokat cipeltem feltűnően a hónom alatt. Szántszándékosan elveszítettem egy lejárt zálogcédulát, s a zsebkendőmmel kirántottam egy csomó régi reskontót.

Ekkor már fölment azoknak a száma, akiknek én köszöntem előre. De ezeknek aztán rettenetesen köszöngettem. S örömmel láttam, hogy körülbelül detronizálva vagyok.

Legszívósabban ragaszkodott hozzám első ismeretlenem. Egy napon végre őt is megtörtem. Nem is én, hanem a többiek. Ugyanis egyszer csak észrevette, hogy bukásom ideje alatt ő lett nagy emberré, ő lett a bandafőnök. Míg én lefelé mentem, ő fölfelé ment.

Ekkor én már annyira estem, hogy céltalanul kószáló pékinasokat közköltségen fölvettek a kocsira, s mellém tuszkolták, hogy belisztezzenek.

A konduktorok meg se álltak a kocsival, ha a megállóhelyen csak én várakoztam. A kocsis se nézett hátra, senki se csinált helyet, senki se reflektált rám. Megint utazhattam hat krajcárért, és szívhattam régi ötös kubáimat.

Első ismeretlenem pedig bent trónolt; senki se mert melléje ülni; a konduktor nagyságos úrnak szólította, s egy napon megjelent sárga kabátban és galambszín kesztyűben. Mindnyájan köszöntünk neki és egymásnak. S köszönünk folyton.

Azóta nem csodálom, hogy annyi nagy ember van a világon, akiről senki se tudná megmondani, hogy miért nagy ember.

Rajzolta: Sajdik Ferenc

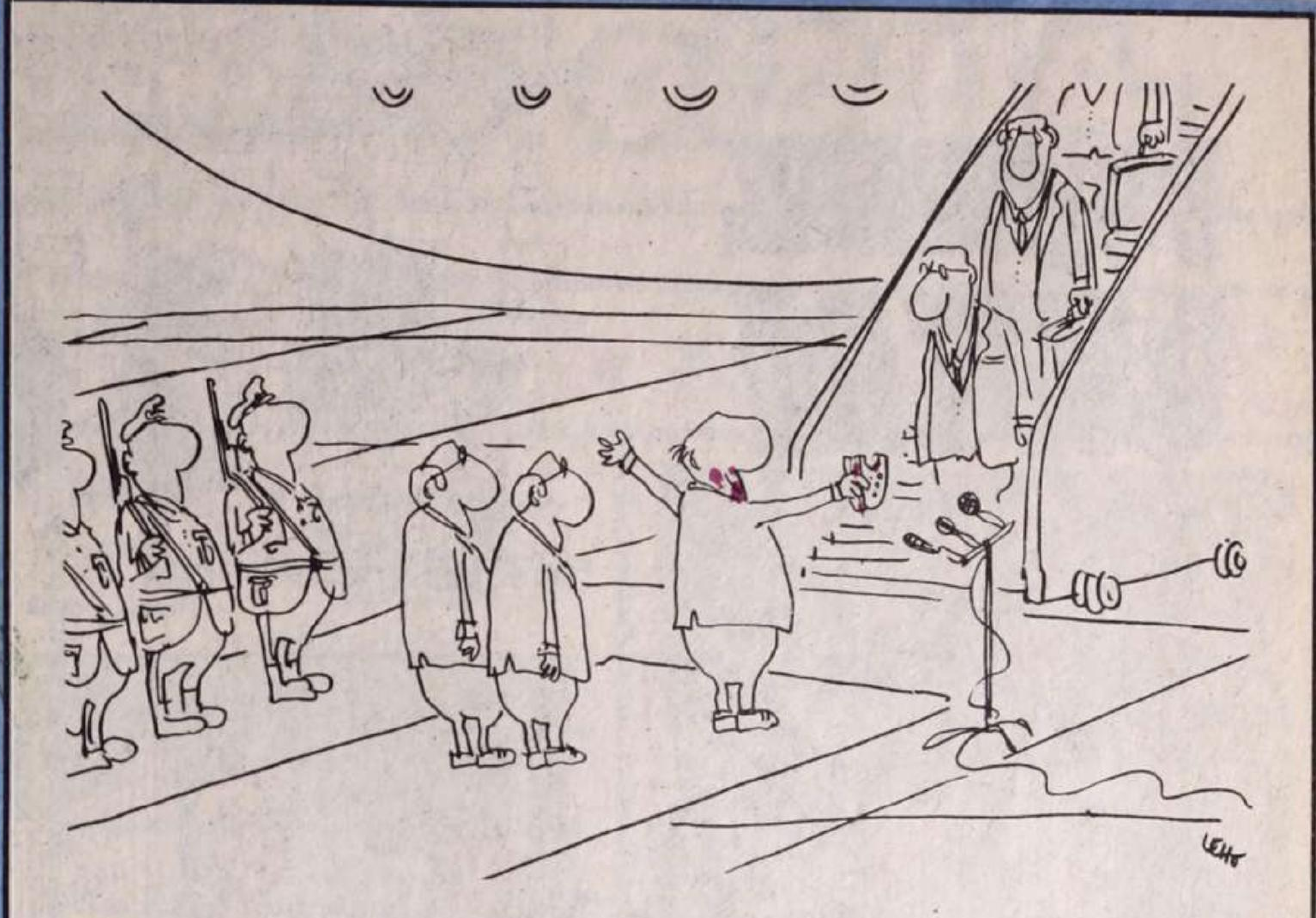

tahō

LEHOCZKI, HEGEDŰS, DALLOS, FÜLÖP, BALÁZS-PIRI

MUNDIAL UTÁN

– Hetekig csak foci volt a tévében, gondoltuk, mi is megpróbáljuk...

– Sajnos még két hét kell, hogy kialudják magukat.

– Azt hiszem, az a baj, hogy a kedves férje a hajnali meccseket is nézte.

– Hé, csend legyen odafent!

VILLÁMINTERJÚK

— Miért nem szerződött vidéki színházhoz? Azt tartják, pályakezdő színésznek, orvosnak, újságírónak a vidék a legjobb iskola.

— Ugyan kérem. Ma már Pesten is lehet az ember vidéki.

•

— Mi a véleménye az idei BNV-ről?

— El vagyok tőle ragadtatva. Álmomban sem gondoltam volna, hogy a magyar ipar ennyiféle cikket képes gyártani egy példányban.

— Már elnézést, de ezt Rajkin mondta a szovjet iparról.

— Na és? Ki merné ezek után azt állítani, hogy nem versenyképes a magyar ipar?

•

— Ha ön csakugyan borászati szakember, árulja el nekem, hová tűnt a kövidinka?

— Ez szakmai titok, érje be annyival, hogy a kövidinka nem vész el, csak átalakul.

— Ezen kívül mit tart a magyar borászat legkiemelkedőbb sikerének?

— Azt, hogy javult a bor vízminősége.

•

— Miért van ennyire elkeseredve?

— Elutasították a találmányomat.

— Nocsak. És mit talált fel?

— Feltaláltam az antigyertyát.

— Fantasztikus! És mit tud a maga antigyertyája a hagyományos képest?

— Fokozza a sötétséget.

•

— Mi történt az ujjaddal?

— Elvágta a vadonatúj kuglófsütő.

— Biztosan nem rendeltetésszerűen használtad..

— Talán bizony borotválkoznom kellett volna vele?

•

— Olyan műanyag villafélét keresek, amivel a szódavizes szifon torkából el lehet távolítani azt a műanyag betétet, ami...

— Értem, hogy mire gondol. Azt a villát már régen nem gyártják.

— Akkor hogyan lehet kiforrázni a szifont?

— Ügyes emberek acélhuzalból barkácsolnak megfelelő utánzatot.

— Köszönöm a jótanácsot.

— Szóra sem érdemes, ezt itt a szifonművek tanácsadó szolgálata.

•

— Hallotta, hogy Amerikában gyűjtés indult Nancy Reagan javára?

— Ne mondja. És mi az, amire nem futja az elnöki fizetésből?

— Tönkrement a First Lady múzeumban őrzött beiktatási ruhája. Azt mondják, a vitrinben lógva kinyúlt a saját súlyától.

— Ne is folytassa, mert én is menten kinyúlok a probléma súlyától.

Böcz Sándor

AZ OLVASÓ OLDALA

Kedves Olvasóink!

***Bolhapiac** rovatunk ezen a héten technikai okok miatt kimaradt. Az ajánlatokat, kívánságokat azonban továbbra is kérjük levélben, pontos címmel, ha van telefonszámmal. A közhírré tétetett holmik után változatlanul munkanapokon 9 és 12 óra között a 335-718-as telefonszámon a 4-es melléken lehet érdeklődni.*

KIOKTATÁS KÖNYVHÉT UTÁN

A könyvhéten — néhány egyéb könyv mellett — szerettem volna megvenni Kellér Dezső: Fogom a függönyt című munkáját is. Sajnos, nem kaptam meg, mert már a második napon elfogyott.

Nagy örömömre azonban nagynéném megajándékozott egy — 2 példány Kellér-könyvre befizetett — levelezőlappal. Igaz, ezt a lapot a befizetés utáni nyolcadik napon — szombaton — adta át, így én csak a tizenegyedik napon jelentkezhettem az Írók boltjában a könyv átvételére.

Itt az egyik eladó megfelelő kioktatás után mármár hozni akarta a könyvet, amikor is a kolléganője — látva a „szabálytalanságot" — nyomban betépte a kártyát.

Nagyon rossz szájízzel, csalódottan távoztam abból az Írók boltjából, ahová régebben élvezettel jártam be. Igaz, akkor a pult mögött a vevő iránt érdeklődést tanúsító eladók álltak, akik jó kereskedő módjára foglalkoztak a vásárlókkal és ajánlottak is egy-egy újonnan megjelent könyvet.

Persze, akkor még nem kosárral kellett körbejárni — mint a közérben — a felvigyázók között.

Dr. Kádár Éva
Budapest

PITI GRILL

címmel jelent meg panaszos levél ez évi 12. számunkban. Az üzemeltető válaszát rövidítve az alábbiakban közöljük.

Az Alkotmány utca—Bajcsy-Zsilinszky út sarkán levő Márka City Grill üzlet besorolás szerint III. osztályú és kizárólag utcai forgalom lebonyolítására — elvitelre — létesült. Ennek megfelelő az áruválaszték kialakítása és a csomagolóanyag felhasználása egyaránt. Eszerint papírtálcán, zsír- illetve selyempapírba csomagolva szolgáljuk ki a süteményeket a kiadóablakon keresztül. Ezért az eladónak nem állt módjában az orosz krémtortát tányéron villa kíséretében kiszolgálnia. Így tehát színvonalcsökkenésről nem beszélhetünk.

A történteken okulva azonban a következő intézkedést hozzuk: az utcán áti értékesítőhely választéka csak olyan süteményféleségekből állhat, amelyek elfogyasztásához nincs szükség evőeszközre.

Taverna Belvárosi Szálloda és Vendéglátó Vállalat City Grill Termékigazgatóság
Sebő Miklósné
ker. vezérig. h.

MI LETT A SORSJEGY SORSA?

Az afrikai éhezőkért indított mozgalmak közé sorolható a Magyar Vöröskereszt ilyen címmel meghirdetett sorsjegy-akciója is. A sorsjegyeket 20 forintos áron bocsátották ki, feltüntetve rajtuk, hogy 1986. januárjában lesz a húzás, a nyertes sorsjegyek beváltására pedig február 28-ig tart. Újságárusok foglalkoztak az eladással, de a sorsolás pontos dátumát egyik sem tudta megmondani. Januárban azonban az újságospavilonokban megjelent egy kis cédula, hogy húzás 1986. május 27-én lesz. Ám, azóta sem történt semmi. Senki nem tudja, hogy lezajlott-e a húzás. Nyereményjegyzéket sem találtunk sehol, arról sem az újságosok, sem az érintett lottóüzletek nem tudtak. Megjegyzem, nemrégiben Gyulán jártam, ott nem is hallottak ezekről a sorsjegyekről.

Ennek ellenére nyilván jelentős összegek folytak be erre a célra, mert a lakosság hajlamos nemes célt támogatni, de méginkább sorsjátékban részt venni.

Persze, az is lehet, hogy egyik sorsjegy sem nyert...

Rudnay János
Budapest

TÜCSÖK és BOGÁR

MUNDIAL '86 — MUNDIAL '86
A szamba jobbb volt a polkánál

Ennyivel?

(A Nógrád c. lapban lelte Nagy Pál, berceli olvasónk)

kis doboz paradicsompürével, 1 csapott mokkáskanálnyi őrült rozmaringgal, csipetnyi őrölt borssal ízesítjük, és egy kevés vízzel vagy

De késhegynyi tébolyult rezeda is pikáns ízt kölcsönözhet.

(A Nők Lapjában találta Varga Sandorné)

zeneszerző és a rendező Deák Róza, aki ugyanitt egy évvel ezelőtt Molnár Ferenc Liliomfiját állította színpadra.

Jövőre pedig Szigligeti Liliomja kerül sorra...

(A Nők Lapjából ollózta dr. Rott Nándorné)

A Nógrád Megyei Temetkezési Vállalat Sírkőüzeme Salgótarján feliratú bélyegzője

veszett,

használata 1986. VI. 10-től érvénytelen.

Csak meg ne harapjon valaki!

(A Nógrád c. lapban vette észre Kovács László, zagyvarónai olvasónk)

az NSZK fővárosába érkezett. A kínai vezető, akit államfőnek kijáró katonai bombával fogadtak, Helmut Kohl kancellár és Willy Brandt, a Német Szociáldemokrata Párt (SPD) elnöke

Bumm!

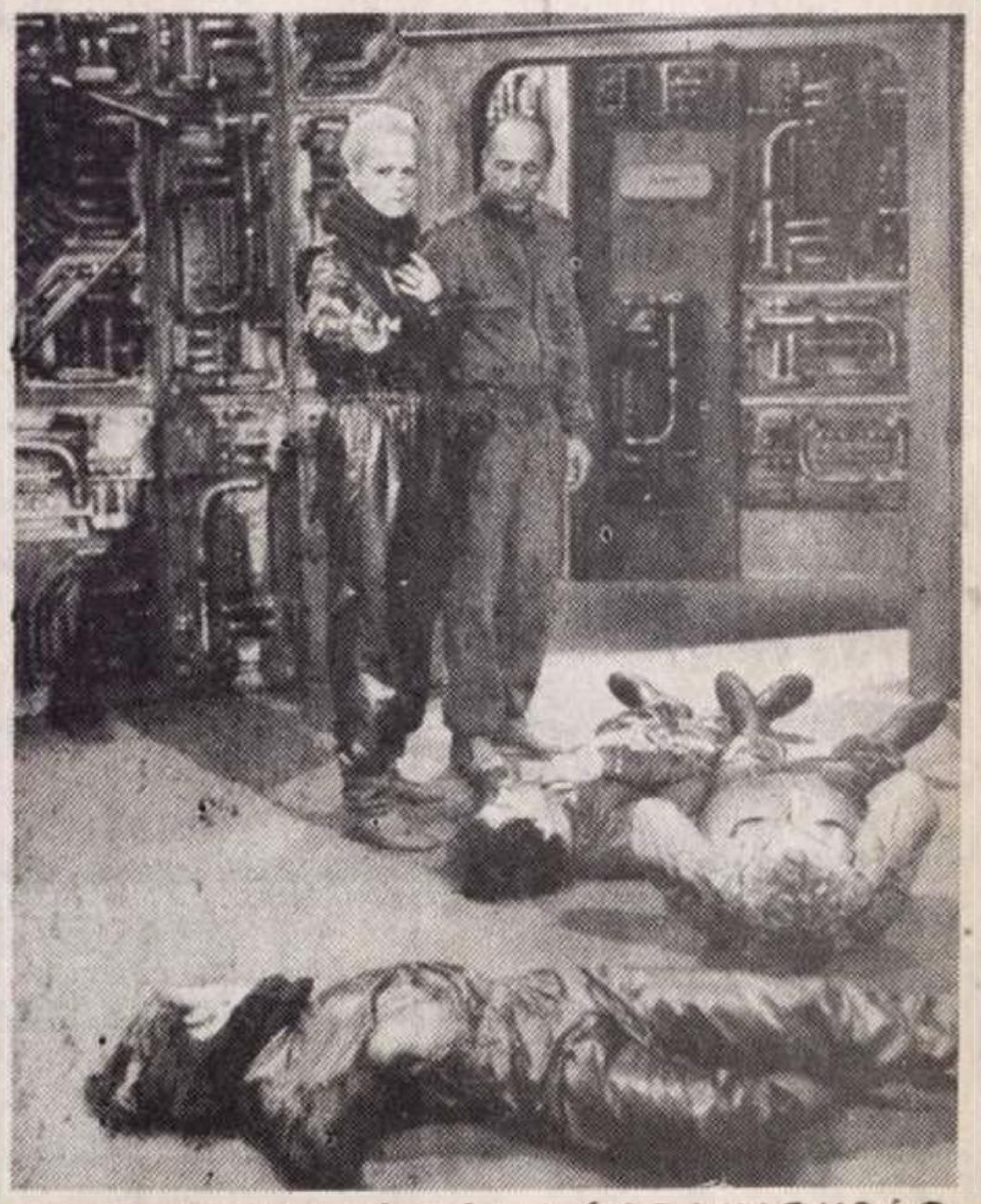
(A Tolna megyei Népújságban találta ifj. Létz Henrik, bonyhádi olvasónk)

Tekintsük ezt önkritikának?

(Békéscsabán fotózta Győrfi Tibor)

(Készült a Magyar Televízió és a Sefel Pictures International koprodukciójában.)

23.50 LABDARÚGÓ VILÁGBAJNOKSÁG

A fotó ugyan az előző műsorhoz tartozik, de így is van értelme.

(Az RTV-újságban fedezte fel Újváry Dániel)

VAN CÉRNAGOMB

Ez évi 19. számunkban Vevő lennék címmel jelent meg észrevétel, miszerint nem kapható cérnagomb.

Tájékoztatásul közöljük, hogy a keresett cikk jelenleg az alábbi Röltex boltokban megvásárolható:

Bp. II., Mártírok útja 40.; VII., Lenin krt. 53.; VI., Szondy u. 46.; V., Kálvin tér 2. és X., Kőrösi Csoma sétány 1.

Röltex Kereskedelmi Vállalat
Mátraházi Istvánné Szegedi Lászlóné
ov. főov.

HŰTLENSÉG

című rejtvényünk megfejtése:

— Az enyém, de ha rendesen viselkedtél volna, éppúgy a tied is lehetne.

200—200 forintot nyertek:

Jantos Rozália, Csanádapáca, Bem u. 1. 5662

Andrásné Csicsó Edit, Bp. Cirmos sétány 10. 1213.

Botos Lajosné, Gárdony, Tanácsház u. 65. 2483.

A nyereményeket postán küldjük el.

MŰVÉSZI FANTÁZIA

TRIBÜN

Képzeld, a sportorvos azt tanácsolta, hogy hagyjak fel a labdarúgással.

— Megvizsgált?

— Dehogy. Látott játszani.

***

„Jópofa" amerikai rádióriporter a baleseteiről is híres indianapolisi autóverseny rajtjánál:

— Az indító első vezényszava elhangzott. Azt mondta: „Uraim, gyújtsák be a koporsóikat!"

***

Bill Bain, a Rams csatára hatalmas termetű ember.

— Egy alkalommal a játékvezető megállította a mérkőzést — meséli —, mert úgy vette észre, hogy tizenketten vagyunk a pályán. Az utánszámolásnál kiderült, hogy ebből kettő én voltam.

***

Paul Brown, a híres rögbiedző nem volt éppen simulékony természet.

— Úgy bánt velünk — mesélte egy régi játékosa —, mintha árverésen vásárolt volna bennünket, karikával az orrunkban.

***

Jim Murray, a kitűnő amerikai sportíró így emlékezett vissza Paavo Nurmira:

— A pulzusszáma körülbelül akkora volt, mint egy mélyhűtött halé. A természete gyanakvó, mint egy párizsi rendőré. Szigorú volt, mint a finn tél, fakó, mint egy jégcsap és komor, mint egy Ibsen-dráma második felvonása...

(p. p.)

LELKI ELSŐSEGÉLY

– Lakást mi sem tudunk szerezni önnek, de annyi más szép dolog van az életben...

EGY AMERIKAI PÁRIZSBAN

Az Eiffel-torony előtt egy tarkainges amerikai turista a fejét csóválja:

— Már hatodszor vagyok itt és semmi eredmény. Ezek a fickók még most sem találtak olajat!

KÓRHÁZ EGY NYUGATI VÁROS SZÉLÉN

A beteg már ott fekszik a műtőasztalon. Minden kész. Csak a sebész várat magára. Hallani, amint az előtérben telefonál.

Végre előkerül, s míg odatartja a kezét a kesztyű felhúzásához, elégedetten mondja:

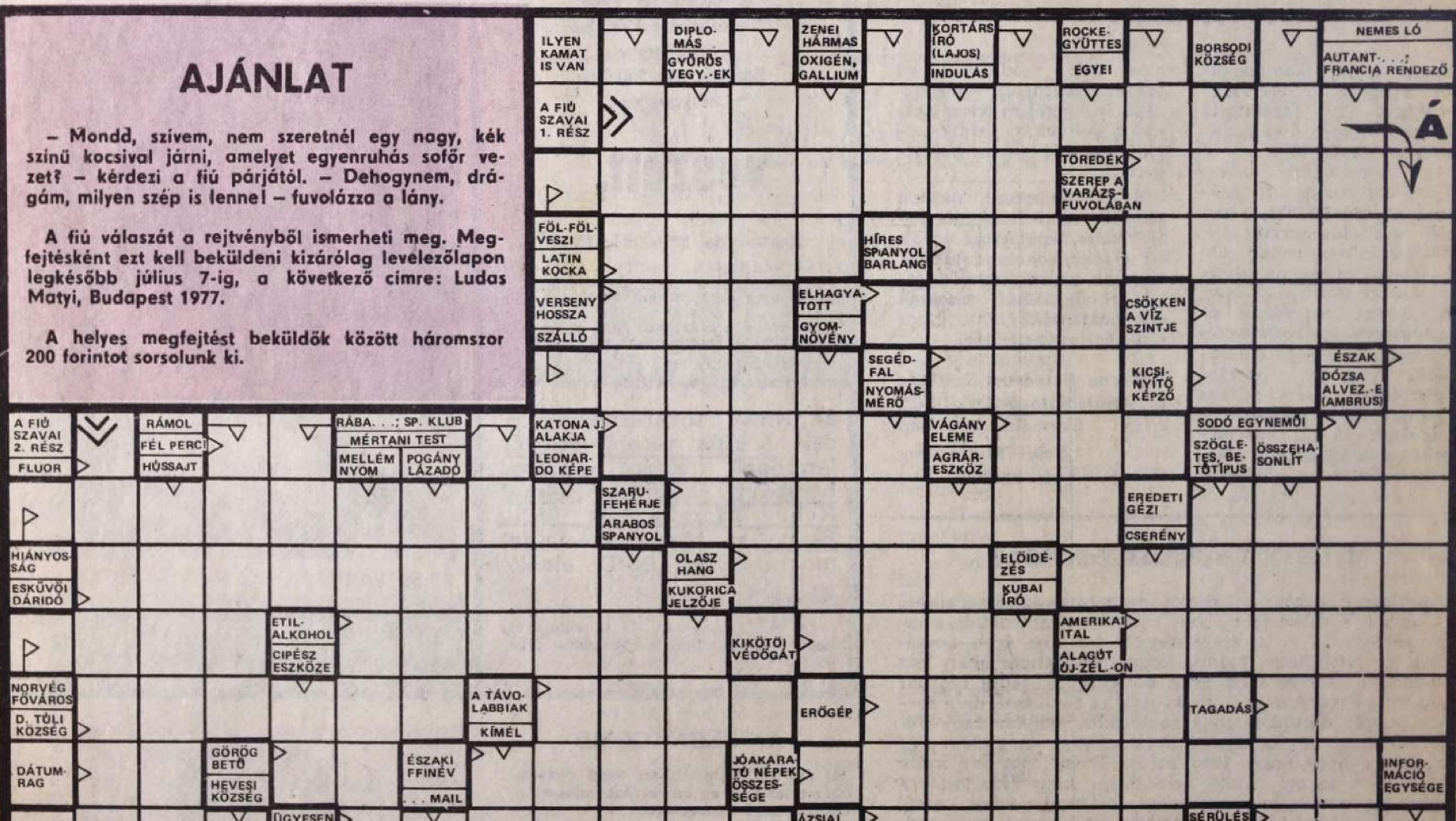
— Kezdhetjük! A csekkre van fedezet a számláján!

AJÁNLAT

– Mondd, szívem, nem szeretnél egy nagy, kék színű kocsival járni, amelyet egyenruhás sofőr vezet? – kérdezi a fiú párjától. – Dehogynem, drágám, milyen szép is lenne! – fuvolázza a lány.

A fiú válaszát a rejtvényből ismerheti meg. Megfejtésként ezt kell beküldeni kizárólag levelezőlapon legkésőbb július 7-ig, a következő címre: Ludas Matyi, Budapest 1977.

A helyes megfejtést beküldők között háromszor 200 forintot sorsolunk ki.

IMPORT HUMOR

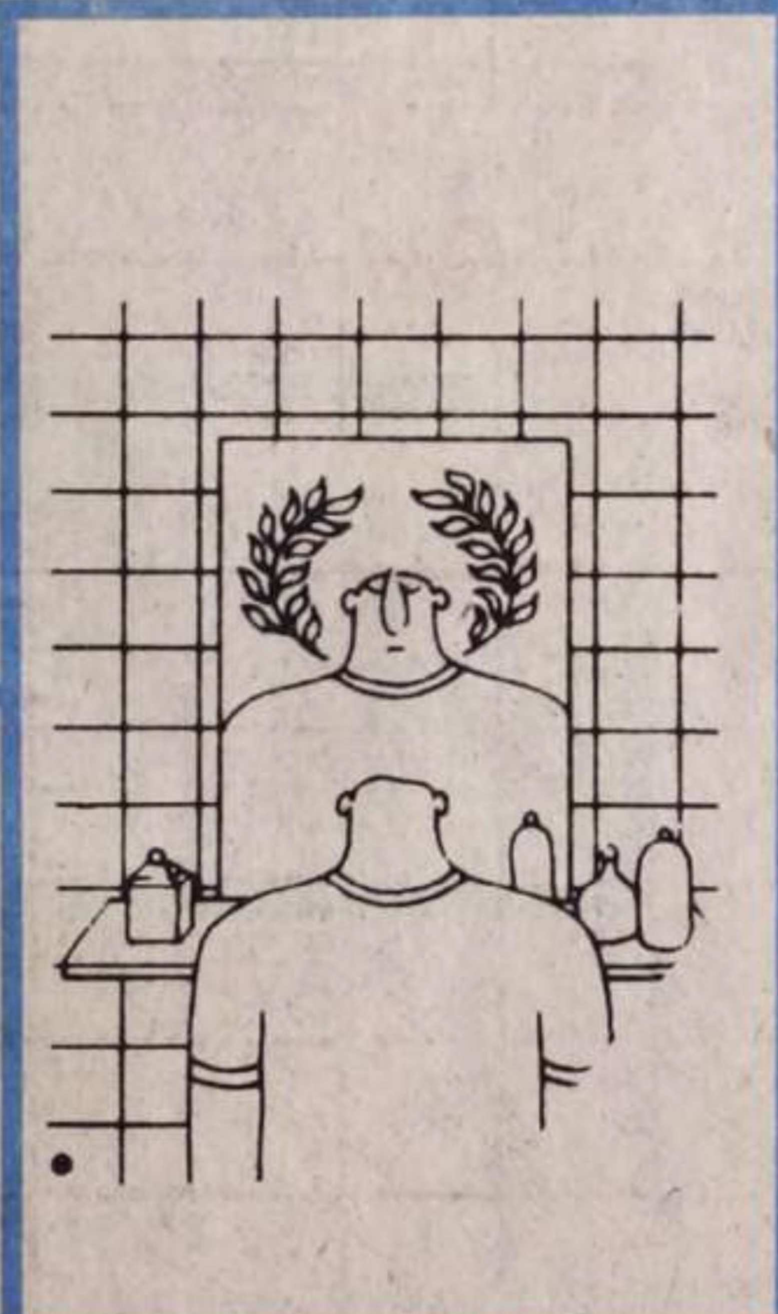
TÜKÖR

A Freie Welt című NDK-lapból

ÜVEGES TÁNC

Egészen a közelmúltig alázatos sorbanállásommal érdemesnek találtattam arra, hogy üvegbetétbe fektetett forintjaimat visszakapjam, de mostanában az üveg visszaváltásért felelős illetékesek kényúri szeszéllyel szórakoznak velünk, fogyasztókkal. Táncoltatnak — így is mondhatnám.

Kezdődött a boros üvegek körüli herce-hurcával, s ma már ott tartunk: minden nap más és más üvegfajták visszavételét tagadják meg tőlünk. Ezért ha valahol a városban kígyózó sort fedezek föl, nem állhatom meg, hogy reménykedve oda ne dugjam az orromat a legfrissebb hírekért. Akárcsak most:

— Hol áll jelenleg a borosüveg?

— Ma se veszik vissza — morognak többen a sorból egyszerre.

— És a befőttest?

— Azt se.

— Literes üdítőst vesznek vissza?

— Állítólag igen.

Az ördög vigye el! Nem lett volna szabad az indulataimra hallgatva múltkor a kukába hajítanom azt a három traubisat.

A világért sem akarom egyéni sérelmemet közügynek föltüntetni, csak kötelességem jelezni, hogy hazánkban az üvegbetét-tulajdonosok helyzete napról napra romlik. S mivel elvileg minden magyar állampolgár rendelkezhet cserelüveggel, ez a réteg esetleg nem elhanyagolható az általános közhangulat szempontjából sem.

Félő, ha valamilyen ésszerű érdekeltségi rendszerrel nem sikerül a dolgokat legálisan megolajozni, számolnunk kell a különböző umbuldák megjelenésével.

Az sincs kizárva például, hogy egyes különösen kegyvesztett üvegek visszaváltását csak magas összeköttetések révén lehet majd kiügyeskedni. Lelki füleimmel már hallok is egy ilyen beszélgetést:

— Halló, Petneházy kartárs? Elindult hozzátok egy régi kedves iskolatársam. Hét zöldbabos üveg van nála. Legyetek olyan jók, vegyétek át tőle!

— De Lanya elvtárs, egy fia üres rekeszünk sincs.

— Csak semmi de, Petneházy kartárs. Amíg nem találtok más megoldást, tegyétek be az én rekeszembe!...

Dunai Attila

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

— Hány éves vagy, Pistike?

— Hét.

— Ne bolondozz, te! Hiszen tavaly még csak három voltál.

— Tavaly három, idén négy, az összesen hét!

Ludas Matyi

Főszerkesztő: ÁRKUS JÓZSEF

Főszerkesztő-helyettes: MIKES GYÖRGY

Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. 1977
Telefon: 335-718

Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat, Budapest VIII., Blaha Lujza tér 3. 1959. Telefon: 343-100, 336-130

SZATIRIKUS HETILAP Felelős kiadó: TILL IMRE vezérigazgató

Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető bármely hírlapkézbesítő postahivatalnál, a Posta hírlapüzleteiben és a Hírlap-előfizetési és Lapellátási Irodánál (HELIR) Budapest V., József nádor tér 1. 1900, közvetlenül vagy postautalványon, valamint átutalással a HELIR 215—96 162 pénzforgalmi jelzőszámra. Előfizetési díj egy hónapra 16,— Ft, negyedévre 48,— Ft, egy évre 192,— Ft.

Készült a Zrínyi Nyomdában, rotációs ofszeteljárással
86.2308/20-27

Felelős vezető: VÁGÓ SÁNDORNÉ vezérigazgató
ISSN 0134—0611

FÜRÖDNI TILOS
BÁR
AUTÓPÁLYA
KRENNER ISTVÁN:
BETŰ-
REK-
LÁM
KERTMOZ
SZÚNYOGIRTÓ
DISZKÓ
CAMPING
MŰEMLÉK
BORPINCE
SZERVIZ
VÁMVIZSGÁLAT